XII. évfolyam 41. szám
1956 október 11.

Ludas Matyi

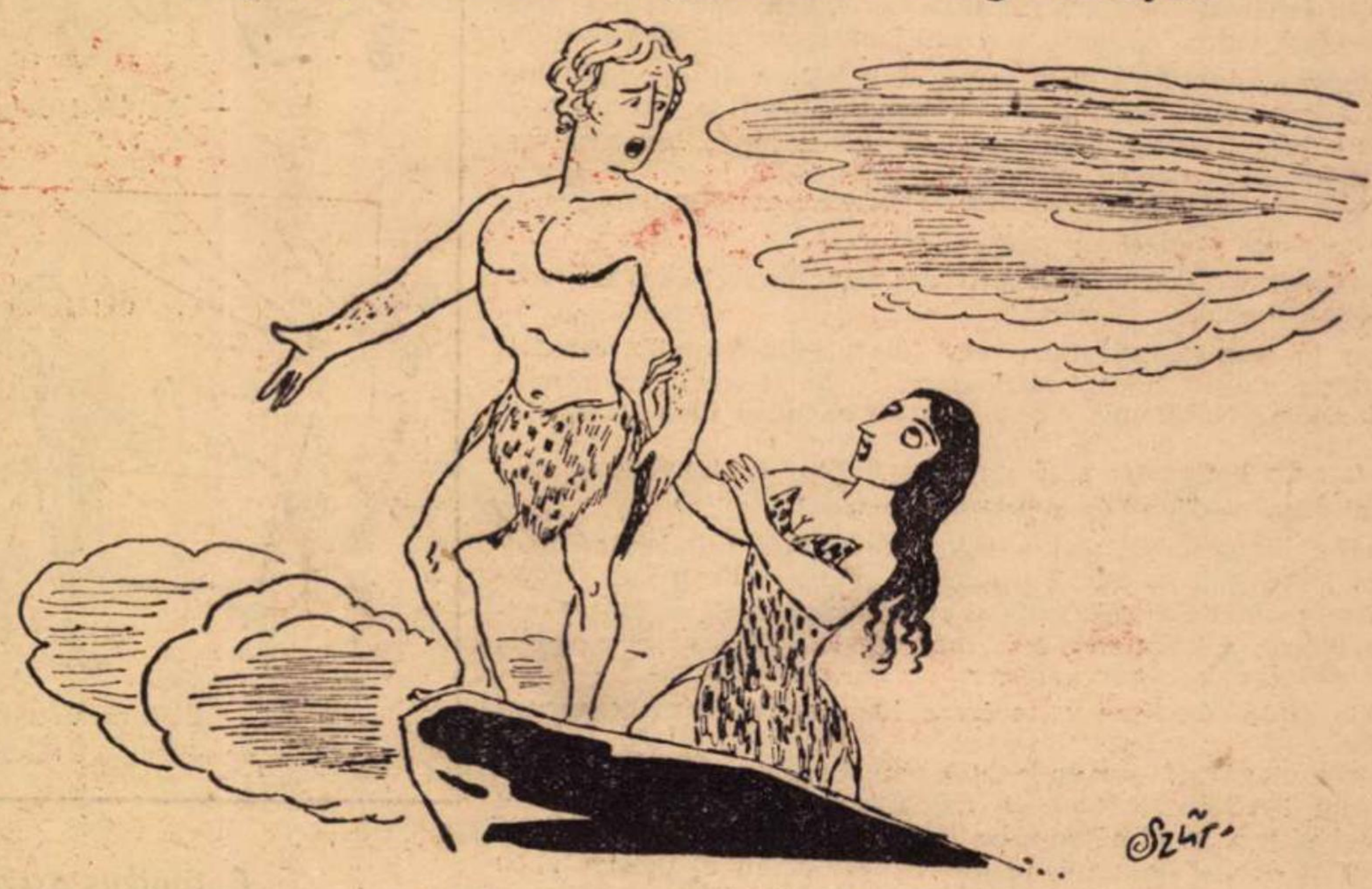
Ára 70 fillér

Töprengés

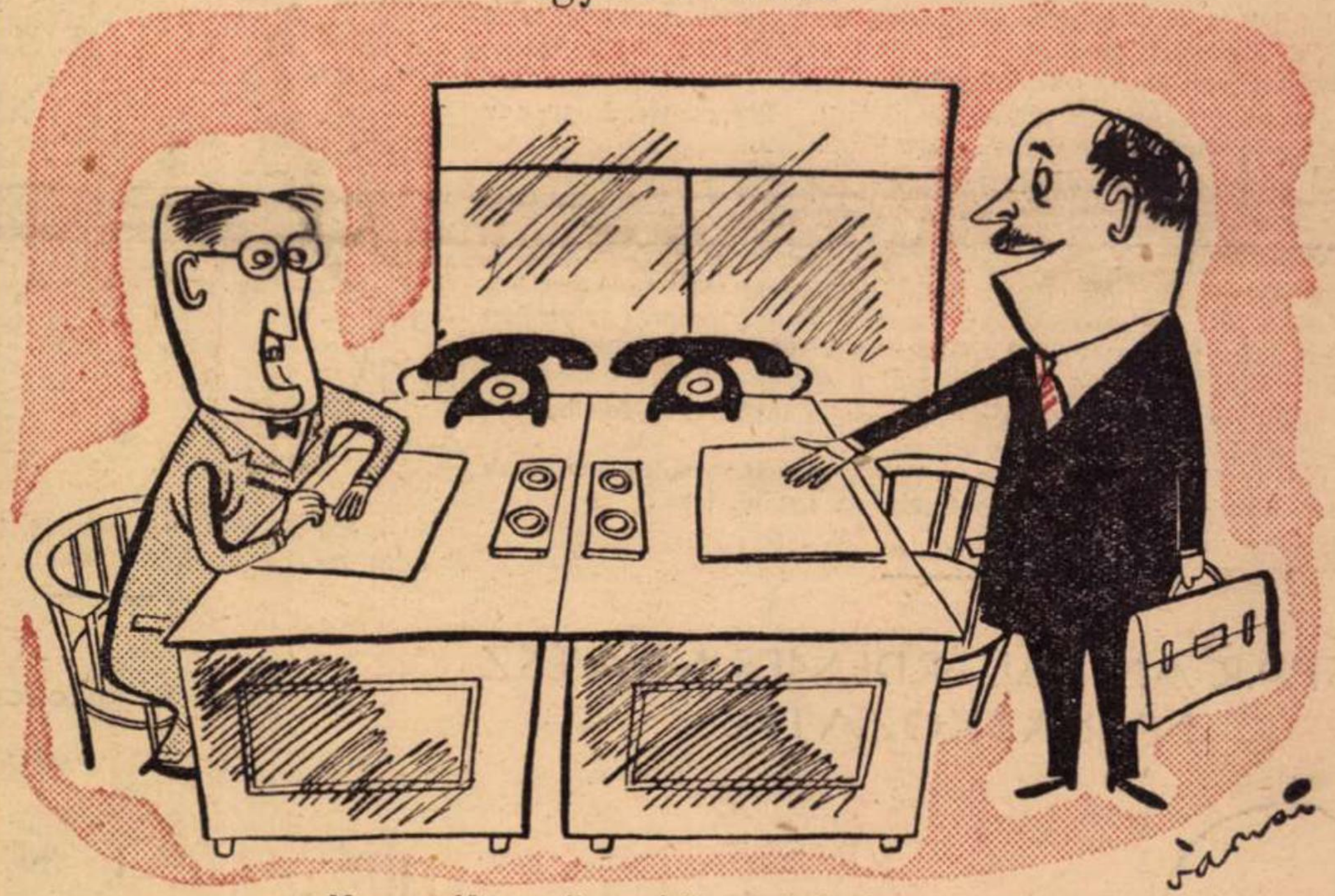
— Most el kell felejtenem amit eddig tanultam?

Újra játsszák az „Ember tragédiáját"

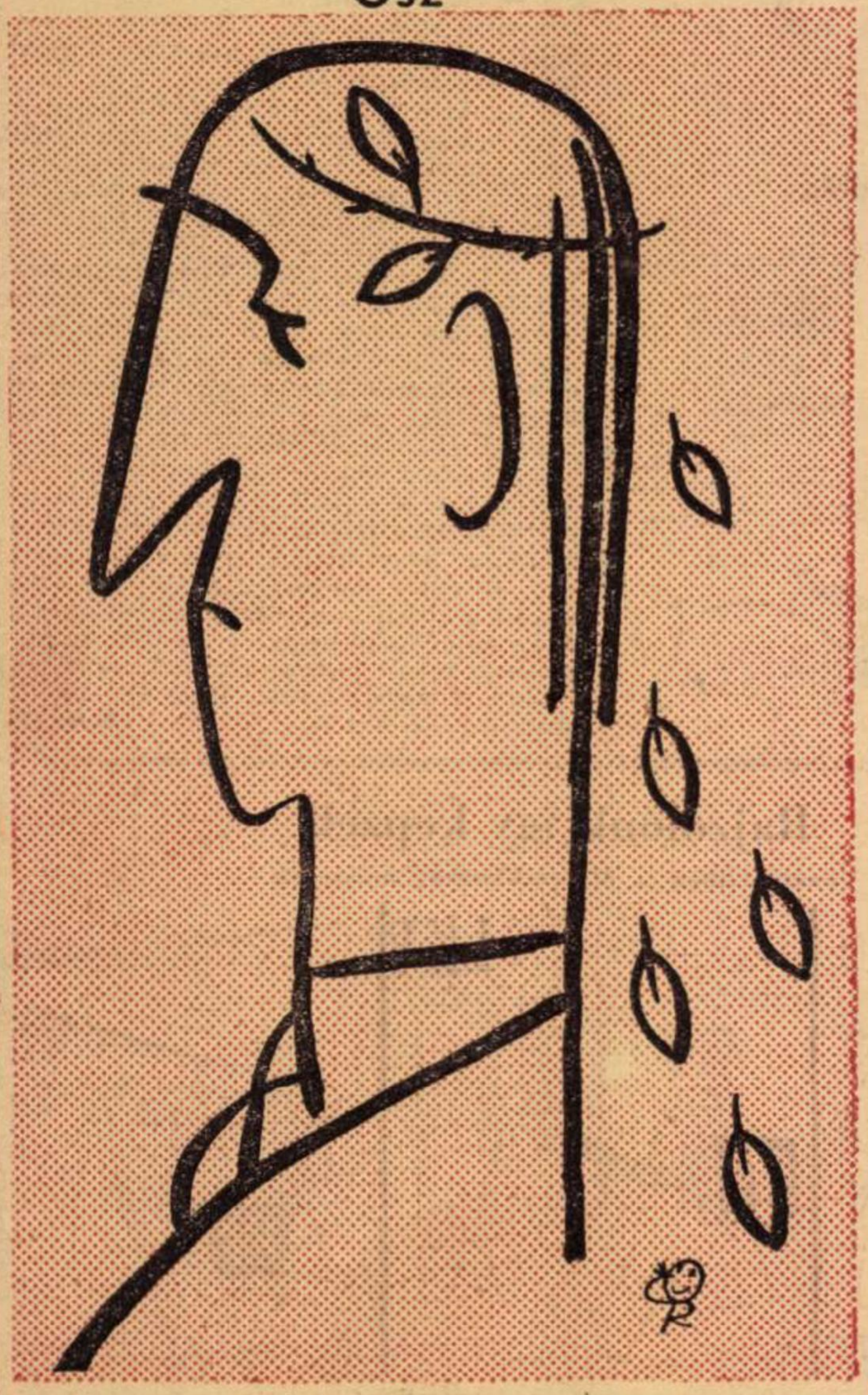
— Ádám, ne ugorj, rehabilitáltak!

Így is szokták

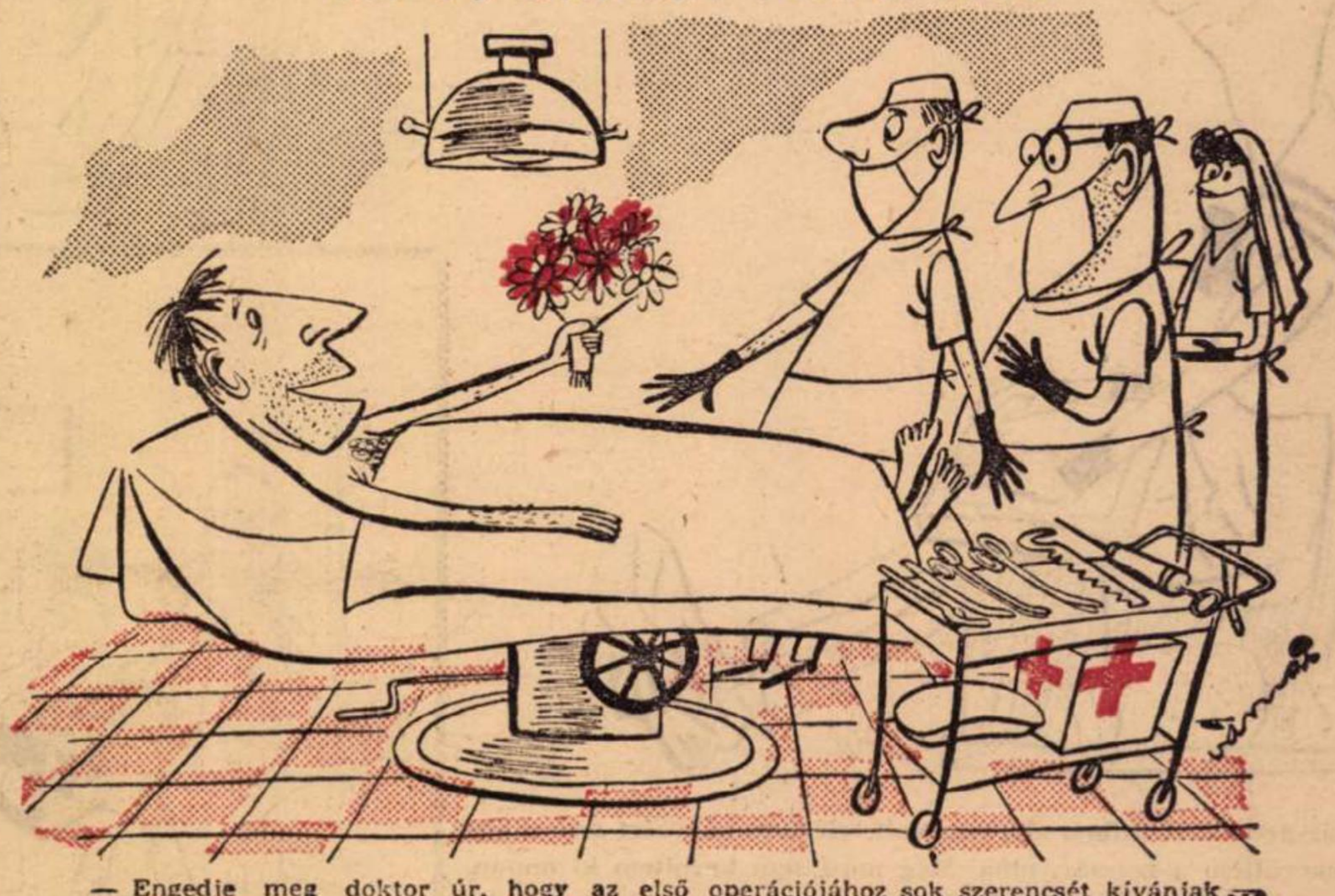

— Maga azelőtt ennél a másik asztalnál ült.
— Igen, de áthelyeztek, mert sok panasz volt ellenem...

Ősz

256 ÚJ ORVOST AVATTAK

— Engedje meg doktor úr, hogy az első operációjához sok szerencsét kívánjak...

Ludas Matyi hozzászól a lelkesedés kérdéséhez

Nem halogathatjuk tovább, beszéljünk végre őszintén az őszinte lelkesedésről. Tulajdonképpen tanulmányt kellene írni erről a témáról, elemezni a lelkesedés filozófiai, biológiai összetevőit és... és... Ehelyett azonban inkább elmondjuk Iksz történetét.

Nos, ez az Iksz gazdag ember volt, legalábbis a szívében gazdag, mert tele volt lelkesedéssel. Szüleitől is örökölt, ő maga is szerzett hozzá, egyszóval nyugodtan nézhetett a jövő elébe. Volt neki miből lelkesednie.

Egy szép napon aztán jöttek a barátok és hívták:

— Gyere, menjünk egy kicsit lelkesedni!

Hiába mondogatta, hogy:

— Várjunk csak, előbb nézzük meg előbb vizsgáljuk meg...

Nem engedték végigmondani, ígéretekkel befogták a száját és ő ment a többiekkel, nem gondolva a holnapra. Néha éjjeleket lumpolt át, egyik értekezletről ki, a másikba be és nem volt gyűlés, ahol ő nem lelkesedett volna. Akkoriban a gyűlések császárjának nevezték.

Rettenetesen könnyen tudott lelkesedni. Elég volt egy szép hasonlat, egy csinos lóláb, ami kilógott a beszámolóból és máris tűzbejött és lelkesedett. Ilyenkor nem bírt magával: könnyes lett a szeme, felpattant a helyéről tapsolt, dübörgött zsebkendőt lengetett, éljenzett és formás kis beszédeket mondott. Társai elismerően bólogattak:

— Ez igen! Igy mulat egy magyar elvtárs!

S ez így ment éveken keresztül. Hiába figyelmeztették a bölcsebbek és a higgadtabbak:

— Nem jó lesz ez így! Légy egy kicsit takarékosabb, gondolj öreg napjaidra, a gyerekeidre! Mi lesz velük, ha te továbbra is mindenért lelkesedsz? Nézd meg előbb, hogy mire adod ki a lelkesedésedet!

De Iksz nem hallgatott a jó szóra gyűlölte a higgadt bölcseket, a tanulságos példákat és a konzekvenciákat.

A barátai kihasználták ezt a tulajdonságát és mindenüvé elcipelték, ahol lelkesedni kellett. S ő nem nagyon kérette magát, könnyű volt Katót táncba vinni, fogta a csárdás kis micisapkáját, megcsörgette szívében a lelkesedését és máris ment, vállt vállhoz vetve, ütemes léptekkel, előre vagy hátra.

Egy este aztán rémülten vette észre, hogy szívében megcsappant a lelkesedés.

— Jó lesz vigyázni! — mondogatta magában, de akkor már késő volt. Zsarolni kezdték. Különböző meghívóknak álcázott leveleket kapott amelyekben az állt, hogy ha kedves a káderlapja, akkor jelenjen meg itt és itt, ekkor és ekkor és helyezzen el dícséretekbe csomagolva ennyi és ennyi lelkesedést.

Iksz annyira megijedt, hogy felajánlotta, határidő előtt odaadja a lelkesedését.

Remélte, hogy ezek után békén hagyják. De nem így történt. Ujból és újból jöttek végülis kötelezték arra, hogy reggeltől estig lelkesedjék, félóra ebédszünettel. Ez alatt az idő alatt egyik kollégája helyettesítette harcos szívességből.

A későbbiek folyamán kölcsönre szorult. Észrevette, hogy egy ismerőse harsányan lelkesedik egy megbeszélésen.

— No — gondolta —, ennek még van. Kérek tőle kölcsön.

Felkereste az illetőt, de az nagyot kacagott:

— Tőlem akarsz kölcsön kérni? Hiszen magamnak sincs!

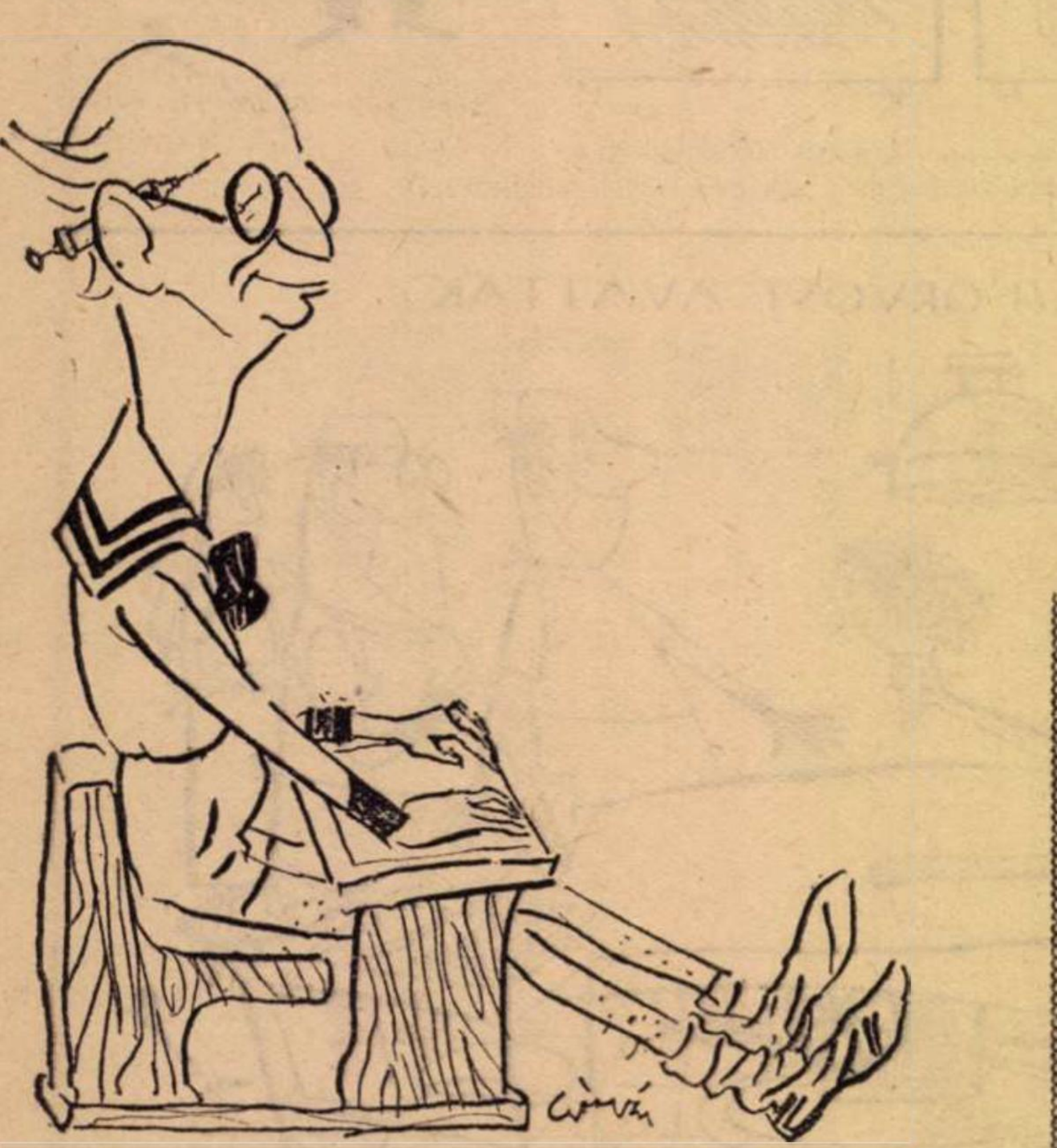
Megdöbbenve távozott. Egész délutánját azzal töltötte, hogy lelkesedés után járt, de senkitől sem tudott kölcsönt kapni, egyszerűen azért, mert vagy nem volt az illetőnek, vagy pedig azért, mert senki sem tudta nélkülözni még rövid lejáratra sem a szívét.

Iksz most ott tart, hogy elhatározta, soha többé nem fog hitelbe lelkesedni. Reméljük, betartja a szavát.

Ha valaki Iksz történetének elolvasása után szakít magának annyi időt, hogy belenézzen a saját szívébe, azt jól teszi.

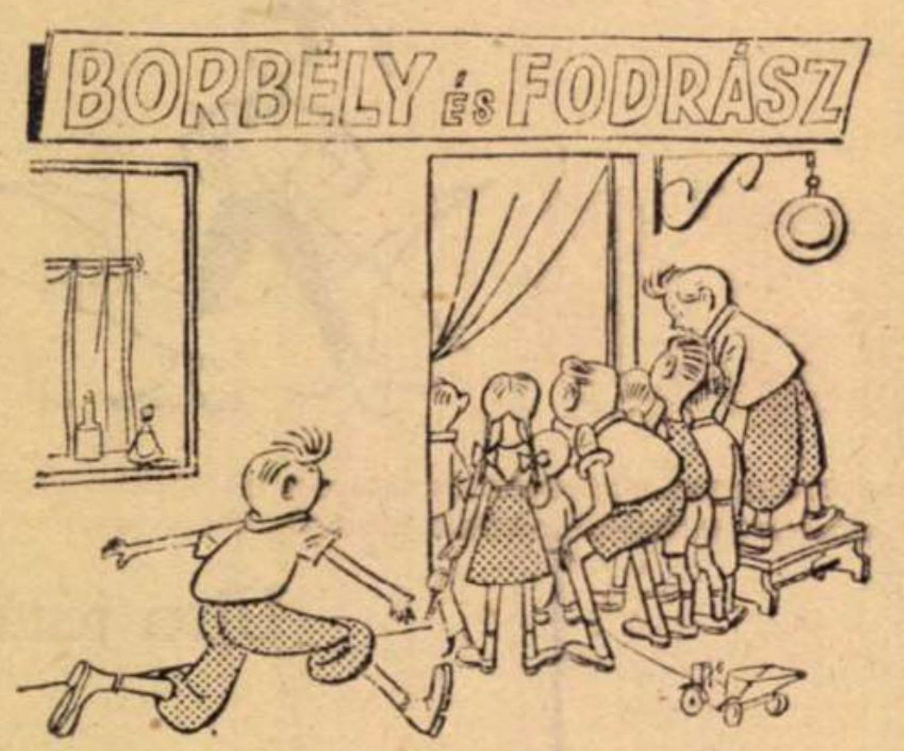
Csak ennyit akartunk mondani.

GÁSPÁR ANTAL ÉRDEMES MŰVÉSZ NYILATKOZATA

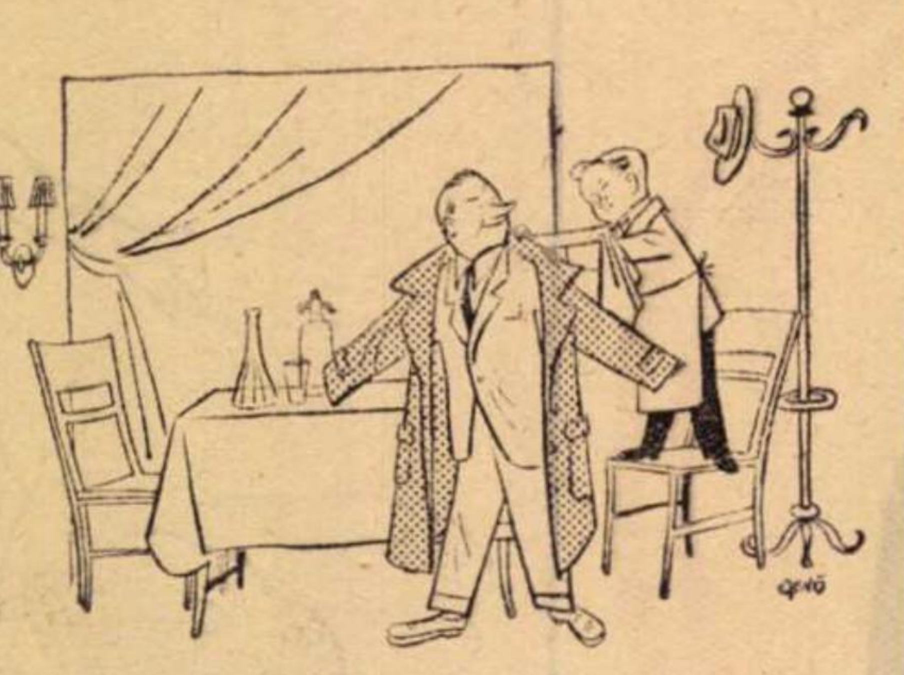

Már az első elemiben sikerem volt, elértem vágyaim netovábbját: bekerültem a szamárpadba. Még most sem kerültem ki onnan. Ez annyit jelent, hogy még mindig rosszalkodom, csúfolódom és ha kezembe veszem a ceruzát, magamat sem kímélem, amint azt a mellékelt ábra is mutatja.

MUNKÁBAN A FIATALOK

— Az Öcsi dolgozik!

Első az udvariasság!

(Gerő Sándor rajzai)

Botanikus asszonyka

— Kérek tíz deka sonkát, de szépet tessék adni, mert orchideának lesz...:

Háztáji kukoricatörés

Igazoltatás

Csillagos este volt. Ketten ültünk a hegy lábánál egy padon. Ő meg én. Ő nézte a kilátást, én néztem Őt, s közben beszélgettünk...

Ekkor tűnt fel a sarkon egy kerékpáros rendőr. Megállt és merően nézett ránk...

Ideges lettem. Vajon mit néz? Foltot keres a lelkiismeretemen? Ahhoz túl messze van, onnan azt nem látni meg. Vagy talán azt hiszi, hogy én vagyok a Klauzál téri ékszertolvaj és most készülök ellopni ezt a szende hajadont? Ami azt illeti, Ő kincseket ér, de azért nem kellene rá ennyire vigyázni, hiszen én államilag engedélyezett módon akarom eltulajdonítani. A házassághoz pedig nem kell segítség. Jelenleg még tanúra sincs szükségem. Ha lesz, majd szólok a rendőrnek, hogy tanúskodjon, de most jobb lenne, ha elmenne innen arrébb. Arra a kocsma felé, ahol olyan nagy a kiabálás. Ott, gondolom, biztosan kellene egy rendőr, itt meg határozottan felesleges...

Még mindig nem megy... Ott áll és nem mozdul, csak bámul, bámul, azzal a kincstári tekintetével... Most megindul. Felénk.

— Jóestét kívánok — szólal meg, amint a pad mellé ér.

— Jóestét — válaszolom neki.

— Ha esetleg akarna valamit... — szólalok meg ideges hangon — jó volna, ha akarná, mert...

— Csak semmi sietség! Kik maguk?

— Mi, mi vagyunk — válaszolom neki, mert ez a legegyszerűbb és remélem, hogy ezzel meg is elégszik. De nem. Összevonja a szemöldökét és folytatja tovább.

— Kérem a személyazonosságijukat! — mondja. Van a hangjában valami gyanúsító.

Odaadjuk az igazolványokat és közben egy kicsit megremeg a kezünk, isten tudja, mit fog kisütni belőle?

— Nőtlen? — kérdi lekicsinylő hangsúllyal és mindjárt hozzáteszi — rögtön gondoltam...

— Kicsit korán jött — mondom én — talán egy hónap múlva, ha újból...

— Mit csinálnak itt? — vág közbe.

— Hát... — kezdeném mondani, de nem tudom, folytatni, mert tulajdonképpen én sem tudom, hogy mit is csinálunk. Mondhatnám neki azt, hogy a szuezi kérdést tárgyaljuk, vagy az értelmiségi határozatot, de ezt nem hinné el. Tehát csak annyit mondok: — Ülünk.

— Hm! Szóval ülnek... és miért itt ülnek, miért nem otthon?

— Mert otthon a gangra néz a szobánk, az pedig elég ronda kilátás. Emellett dohos szaga van mindennek, mert vizes a fal... És azt hittem, hogy szabad itt ülnünk, ez nem tiltott terület...

— Szabadni szabad, csak nem ajánlatos, mert gyanús...

— Ha állnánk, akkor nem lennénk gyanúsak?

— Akkor is gyanúsak lennének, mert mit tudom én, hogy kik maguk?

— És miért kell azt magának tudnia? Talán felelősségre vonják, ha velünk nem ismerkedik meg ma este?

— Nem kérem, de lehet, hogy magát körözik, vagy valami más... Különben a maga érdeke is, hogy igazoljuk, mert így fogjuk el a betörőket, tolvajokat...

Aztán a rendőr elment. Hálaisten anélkül, hogy bebizonyította volna, miért az én érdekem, ha ő igazoltat. Félek, ha bebizonyítja, akkor a végén még kiderül, hogy többszörös gyilkos vagyok álruhában, egy Al Capone, egy Mata Hari, egy Hekus Dönci...

A rendőr után közvetlenül elment Ő is anélkül, hogy köszönt volna. Egy rövid levélben közölte velem, hogy többé látni sem akar, mert gyanús emberekkel, akit a rendőrök igazoltatnak, nem kompromittálja magát... Azóta minden este egyedül ülök a hegy lábánál és várom a rendőrt, aki tizenegy felé ér ide...

A sarkon megáll, alaposan megnéz, majd közelebb jön, megkérdi, hogy ki vagyok, elkéri a személyazonosságimat és megnézi, utána elmagyarázza, hogy mindez az én érdekemben történik, de egyre hangosabban kell beszélnie, mert abban a közeli kocsmában állandóan kiabálnak és az az érzésem, hogy verekednek is, de minket ez nem zavar, hiszen ők már nem gyanúsak, őróluk mindenki tudja, hogy verekedős, részeg disznók, ellenben én...

Gera Mihály

Rajzolónk így képzeli

használatban a Műszerkiállítás műszereit

Alkatelemek pontos mérésére szolgáló készülék.

Hibakutató.

Nyúlásmérő

CAESAR MONDOTTA

Amikor Julius Ceasar elárulta Crassusnak, hogy világuralomra, dicsőségre, halhatatlanságra törekszik, Crassus sokáig tűnődött, majd ezt a tanácsot adta a törekvő ifjúnak:

— Ha igazán azt akarod, hogy neved örök idők e fennmaradjon, ó Caesar, nem elegendő dicső tetteket végrehajtanod. Ezeket elfelejtik. Sokkal fontosabb, hogy maradandó mondások fűződjenek nevedhez. Minden helyzetben igyekezz valami nagyot mondani, valami rövid bölcsességet, s akkor mindig emlékezni fognak rád.

Caesar megfogadta a tanácsot. Amikor konzul korában elkergette feleségét, Pompeiát, noha nem is volt bizonyos, hogy az asszony tudott Cladius csinyjéről, ezt mondotta:

— Caesar nejének minden gyanú fölött kell állnia!

Ezt a mondását hamarosan elragadtatással idézték mindenfelé, és senkinek sem jutott eszébe, hogy miért éppen Caesar neje érdemli ki ezt a megkülönböztetett figyelmet, s egy nem-Caesar neje miért nem.

Amikor az Alpokon átkelve egy kis falu mellett haladtak el, meg-

állva, lassan, hogy az iródeákok kényelmesen tudják jegyezni minden szavát, Caesar így szólt:

— Inkább vagyok ezek között első, mint Rómában második!

A katonák oda voltak a bámulattól.

— Micsoda ész! — mondogatták. — Ilyesmi nekünk sohasem jutott volna eszünkbe! Ez aztán érti a csiziót!

Megtörtént, hogy Mediolanumban a spárgát illatos olajjal készítették. Caesar mosolygott és csak ennyit mondott:

— Aki éhes, az enni fog.

Többen elájultak a gyönyörűségtől ekkora szellemesség hallatára. Aki csak valamit is adott arra, hogy művelt embernek tartsák, igyekezett naponta idézni ezeket a rövidségükben olyannyira márványba kívánkozó szavakat.

Caesar egyre hálásabban gondolt Crassusra. Feljegyezték környezetében, hogy már majdnem átkelt a Rubicon folyón, amikor hirtelen eszébe jutott, hogy még semmit sem mondott. Megálljt parancsolt, majd rövid gondolkozás után kijelentette:

— A kocka el van vetve!

A légiók határtalan lelkesedéssel fogtak hozzá az átkeléshez, mert ekkora folyót ugyan láttak már, de ilyen jó mondást még nem hallottak.

A zelai csata után Caesar a következő hadijelentést küldte a szenátusnak:

„Jöttem, láttam, győztem."

A szenátus közfelkiáltással bizottságot küldött ki, hogy Róma legkiválóbb tudósai tízkötetes tudományos munkában fejtsék ki ennek a három szónak mérhetetlen bölcsességét, amely messze világító fáklya az emberiség történelmében.

Egyetlen római polgár akadt csak a törvényszéki feljegyzések szerint, aki egy alkalommal a Fórumon a következőkben suttogta el kételyeit egyik polgártársának:

— Mondd, ó barátom, miért dicsérik Caesar ilyen meg olyan lapos közhelyeit, amikor jól ismerjük Herakleitos, Sokrates, Platon, Aristoteles, Sophokles, Aischylos, Euripides, Plautus, Cicero, Homeros, Horatius, Vergilius gondolatait. Én úgy találom, hogy Caesar mondásai nem valami jók.

— Lehet, hogy igazad van — mondta a másik óvatosan — ezek a mondások nem valami jók. No de egy Caesartól . . .

Amikor aztán ama emlékezetes Március Idusán a szenátusban Caesar megdöbbenve vette észre, hogy Brutus is támadói között van, minden erejét összeszedve ezt mondta:

— Te is, fiam, Brutus?

Mivel ekkor már Caesarnak nemhogy hatalma, de jártányi ereje sem volt, Brutus megvetően legyintett:

— No, ez elég gyenge volt.

És még egyszer beleszúrt.

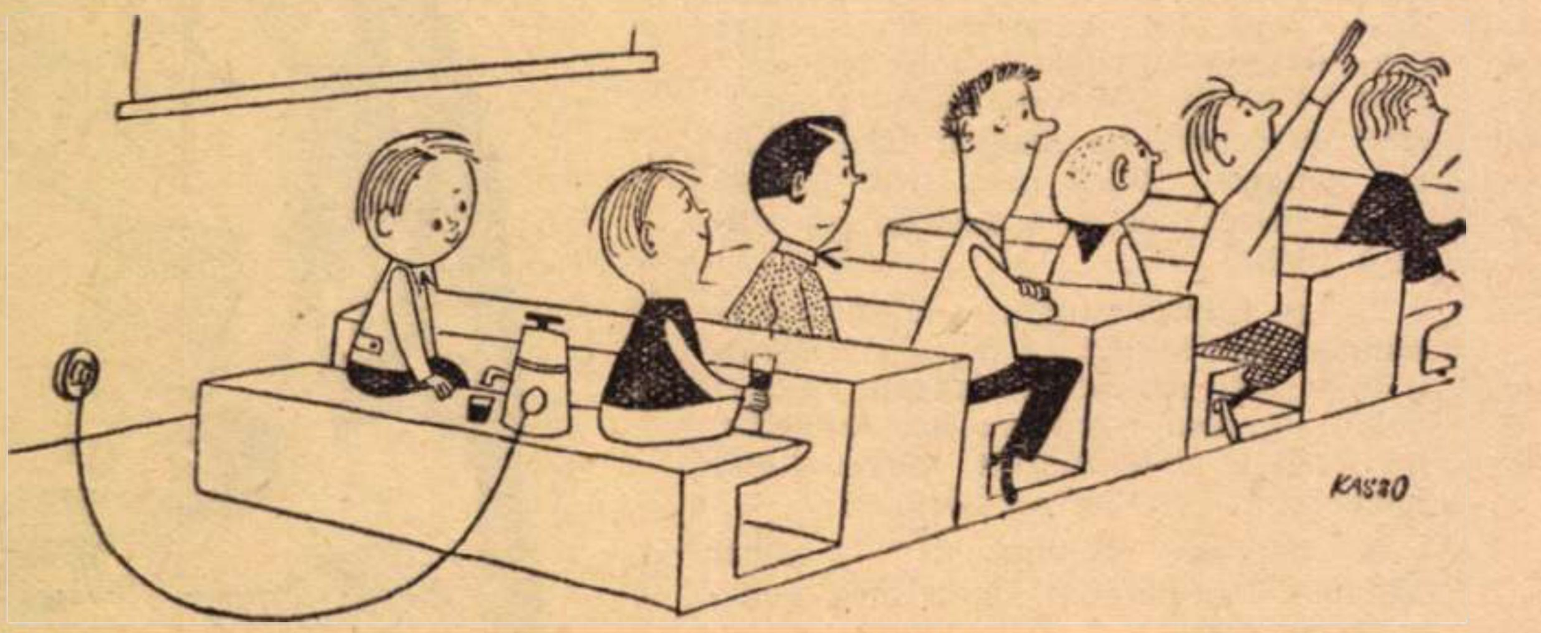
Feleki László

Üdülés a Krimben

— Milyen szerencsés véletlen, hogy itt összetalálkoztunk . . .

Korán kezdik

ÉRTELMES GYEREK

— Ebből mindből bor lesz, édesapám?
— Igen, kisfiam!
— Oszt a bor mind ebből lesz, édesapám?

GERGELY MIKLÓS:

Lírai krónika

FILM

Az új filmről a vélemények
Megoszlanak kissé, mint mondják,
Kritikus-doktorok tapintják
Aggályosan sok fájó pontját,

Hümmögve jönnek ki a nézők,
Az ásítást diszkréten rejtik,
Rágyújtanak, majd vállat vonnak
És az egészet elfelejtik.

De persze minden Szaharában
Akad egy-egy pálmás oázis,
Egy-egy színészi teljesítmény,
Egy szó, egy szín, sőt akad más is.

Egy fiú és egy lány beszélget,
Ragyog rájuk az őszi égbolt:
„Mi tetszett legjobban a filmből?"
„Az, hogy a moziban sötét volt . . ."

TÁNC

A lábamban még ott a régi tangó,
De túlharsogja (a tánc is halandó)
A mambó.

Az ember vénül, búsan széttekintget,
Bármily frissek, nem csiklandoznak minket
A szvingek.

Irigyen mondom: Az új táncok bambák,
Én nem táncolnék világért se rumbát,
Se sambát.

Harag rág bennem, mint féreg a fában
S nem tudom: elvem merev általában,
Vagy lábam.

Sejtettük...

— Ki festette ezt a képet rólad?
— A káderes...

Kocsikázni jaj, de jó...

Egészen odávagyok. Egyetlen kocsi sem szabad a vállalatnál. Ez őrület! Félnégyre sürgősen kell egy jármű, s már fél három, s még mindig nincs kocsi! Itt ülök idegiázban a telefonkagyló mellett és hívom a gépkocsielőadót szakadatlan.

— Savanyú — üvöltök —, hisz nemzetgazdasági érdekről van szó! Bejött már a kék Pobjeda? Hát a zöld? Az sem... A szakramentumát! És a Buick? Vagy a kis Skoda? És a farmotoros? Egyik sem... c. c. c.... tiszta szabotázs!

Nézem az órát, fél három múlt tíz perccel... Hol lehet ennyi kocsi? Aggódom, hogy semmiségekért futtatják őket. Mennyi benzin, gumi, karburátor, fék, s mennyi munka-óra megy kárba! Így építjük a szocializmust?! Komolyan, elmegy az ember kedve az élettől. Már háromnegyed három.

— Halló, Savanyú! Így nem leszünk jóban! A kocsik szaladgálnak a vakvilágba, én meg lemaradok a sürgős tárgyalásról. Fantasztikus, rögtön három óra! Föl is hívom Fancsali igazgatót. Az nem igaz, hogy ő tud erről a vircsaftról.

— Halló, te vagy az, dirikém? Nahát figyelj ide: tudod, hogy sürgős tárgyalások előtt állok. Fél négyre vár a ghibelin kereskedelmi küldöttség. Úgy van, a juhtúró ügyében. S képzeld, egy fia kocsi sincs! Hogy villamos vagy autóbusz is van a világon? Van, de már így is késésben vagyok. Nem beszélve arról, hogy tiszta blama hatossal megérkezni egy kereskedelmi tárgyalásra. És ha agyonnyomnak a villamoson? És ha kilöknek a buszról? Na látod, szóval, nézz utána, kérlek szépen. Kösz... kösz... mindent a nemzetgazdaságért.

Úgyszólván dolgozni sincs kedvem, míg ez az életbevágó kérdés nem oldódik meg. Pedig volna mit csinálni. Itt van ez a kákabél akta. Mióta vár elintézésre. Na, végre, cseng a telefon. Talán .. talán. Nem talán! A szakramentumát! Mit nyaggatnak azzal a nyavalyás kákabél aktával! Az ördögbe is, a belga devizák ügyét intézem, s akkor ilyesmivel szekíroznak. Ellenben kollega. Svadrák Mercije nincs véletlenül bent? Nincs! Na, maguk is megsüthetik a tudományukat.

De ezt a Savanyút megölöm.

— Halló, Savanyúkám, megölöm magát! Vállalja érte a felelősséget? Mit? Ne tegyen tönkre! Menjen maga villamoson vagy buszon. A fene egye meg az ilyen vállalatot! Hogy reprezentáljak nyomorékká törve valamelyik ócska sárgán. Úristen, tíz perc múlva félnégy! Megint nem leszek ott idejében!

Végre, megint csöng.

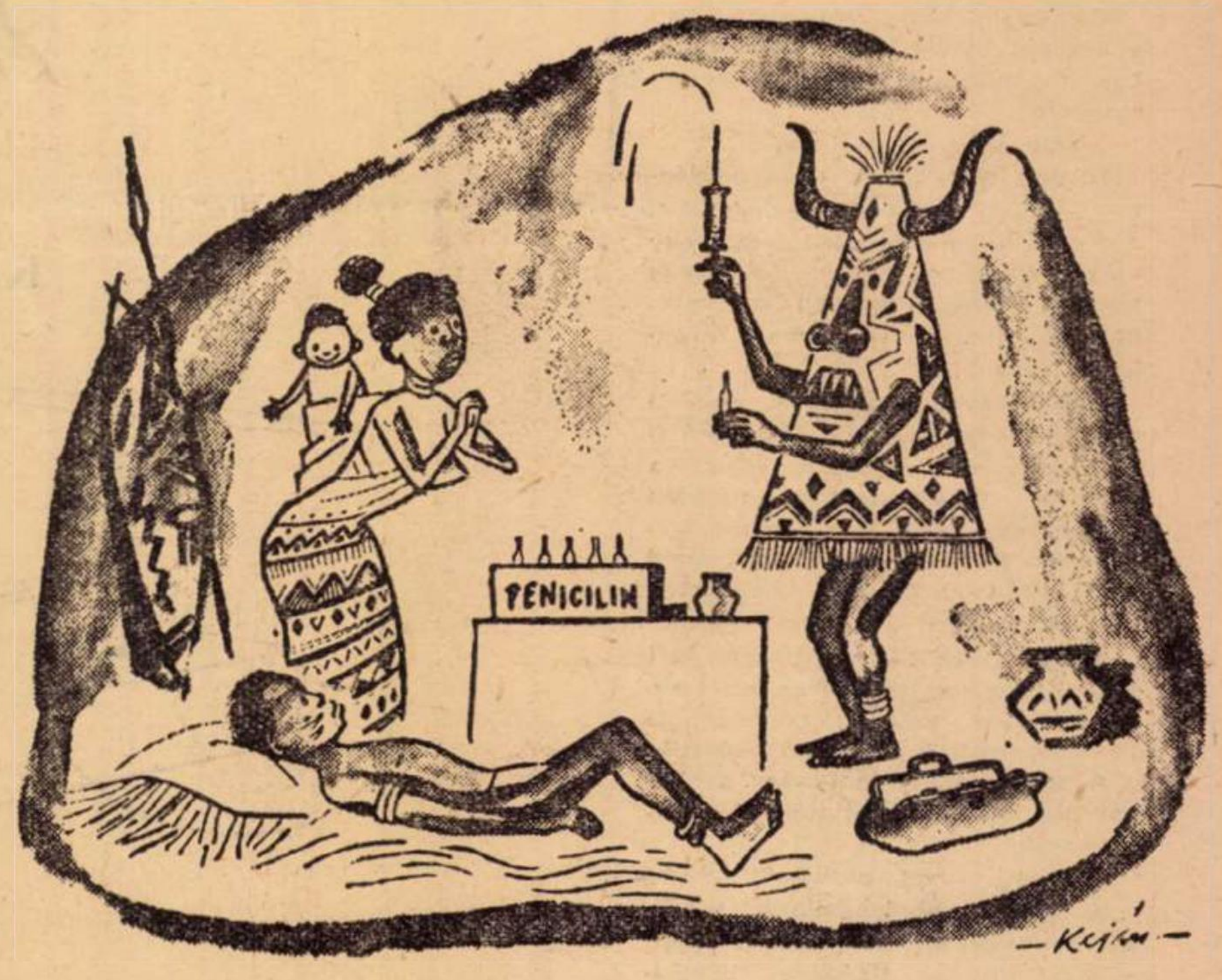
— Savanyú? Mi? Hogy itt van a Cadillac, az ezüst Cadillac, de hisz az óriási! Hohohó... hogyan? Hogy a Szemcsákot kell a bécsi gyorshoz kivinni? Akkor, amikor elepednek értem a ghibelin küldöttek? Szégyen! Menjen gyalog a Szemcsák, menjen holnap, holnapután, minden napra jut egy bécsi gyors. Na, végre, hogy meggyőztem, végre. Egy perc és lent vagyok!

— Üdvözlöm, Bakos. Gyorsan, gyorsan! Uh, öt perc múlva félnégy! A Szigeti Nagyszállóhoz! Ne totojázzon. Hol csavarognak maguk? Az isten... Tilos. Siessen egy kicsit, ne aludjon! Na végre, hogy itt vagyok... Viszlát, viszlát...

— Sárikám! Édes! Nem késtem, úgy-e nem késtem? Hogy mondod? Hogy szép ez a Cadillac? Ja igen, az egyik kocsim. Tűrhető kis vacak. Na mondd csak, hát akkor hova is fogunk beülni?

Nagy S. József

Modern varázsló

Néhány szó a jóságról

Mint annyi más embertársamban, bennem is két ember lakozik. Az egyik jómagam, a másik rosszmagam. Minden cselekedetem mögött e két középkáder csatázik. Aszerint, hogy melyik győz, átadom a helyem a villamoson egy beteg, öreg, sánta néninek, vagy a Glofák előtt célzásokat teszek arra vonatkozóan, hogy a feleségét túl gyakran látni egy bronzbarna fiatalemberrel, aki nem lehet a fia, bár percenként mondja neki azt, hogy „fiacskám".

Átlag minden hónapban hozok magamban egy határozatot: ezentúl a jobbik énemre fogok hallgatni. Ilyen-

kor nőismerőseimnek kedves, halk hangon „kezét csókolom"-mal köszönök, ahelyett, hogy legfrissebb illemszabályaink szerint átordítanék neki az utca másik oldaláról: „Szevasz, anyafej!"

Sajnos, a bennem rejlő jóember uralma csak egy-két napig tart. Jóságomat ugyanis félremagyarázzák.

Ha én például jó-magam tanácsára átadom helyem a villamoson egy nőnek, akkor nem azt mondják rám, hogy udvarias vagyok, hanem azt, hogy „ilyen átlátszó trükkel akarsz ismerkedni, te aszfaltbetyár!"

Ha X. Y. háta mögött azt mondom rá, hogy tehetséges, rendes ember, akkor nem tartanak tárgyilagos bírálónak, hanem azt terjesztik, hogy X. Y.-t rövidesen kinevezik főparancsnoknak és én ezt előre megtudtam és azért mondok rá jókat, hogy aztán majd engem is kinevezzen csatahajónak, vagy ellencirkálónak.

Múltkor a színházban, a ruhatári csata közben észrevettem, hogy egy öreg néni nem tud belebújni a kabátjába, egyik karján már rajta van, a másikkal bágyadtan evez a háta mögött, mint egy fáradt krampusz. Odaléptem és felsegítettem rá a kabátot. Azt hinné az ember, hogy hálásan megköszöni az emberbaráti szolgálatot. Szó se róla. Gyanakvó tekintettel mért végig és gyorsan odaszólt a mellette álló öreg bácsinak: „Wo ist mein retikül?" Ami kissé szabatos magyar fordításban így hangzik: „Nézd meg, nem lopta-e el a retikülömet ez a zsebmetsző külsejű alak!"

És így folytathatnám a felsorolást, s minden történetből az derülne ki, hogy nálunk sose azt nézik, milyen jót tesz valaki, hanem nyomban azt kutatják: mi lehet a jóság mögött, milyen hátsó gondolattal tett jót az illető.

A bennem alkalmazott jóember azonban ma délután kapta meg a kegyelemdöfést

Sietnem kellett, taxin akartam menni. Az állomáson egyetlen kocsi állt. Éppen ki akartam nyitni az ajtaját, amikor meglátom, hogy egy férfi liheg errefelé két nagy bőrönddel. A jómagam gyorsan jelzéseket adott le. Szegény ember, most érkezhetett, fáradt, nehéz csomagja van, nézd, hogy szuszog.. A rossz-magam motyogott valamit erre, de nem hagytam szóhoz

jutni, intettem a bőröndös embernek, tessék, szálljon be.

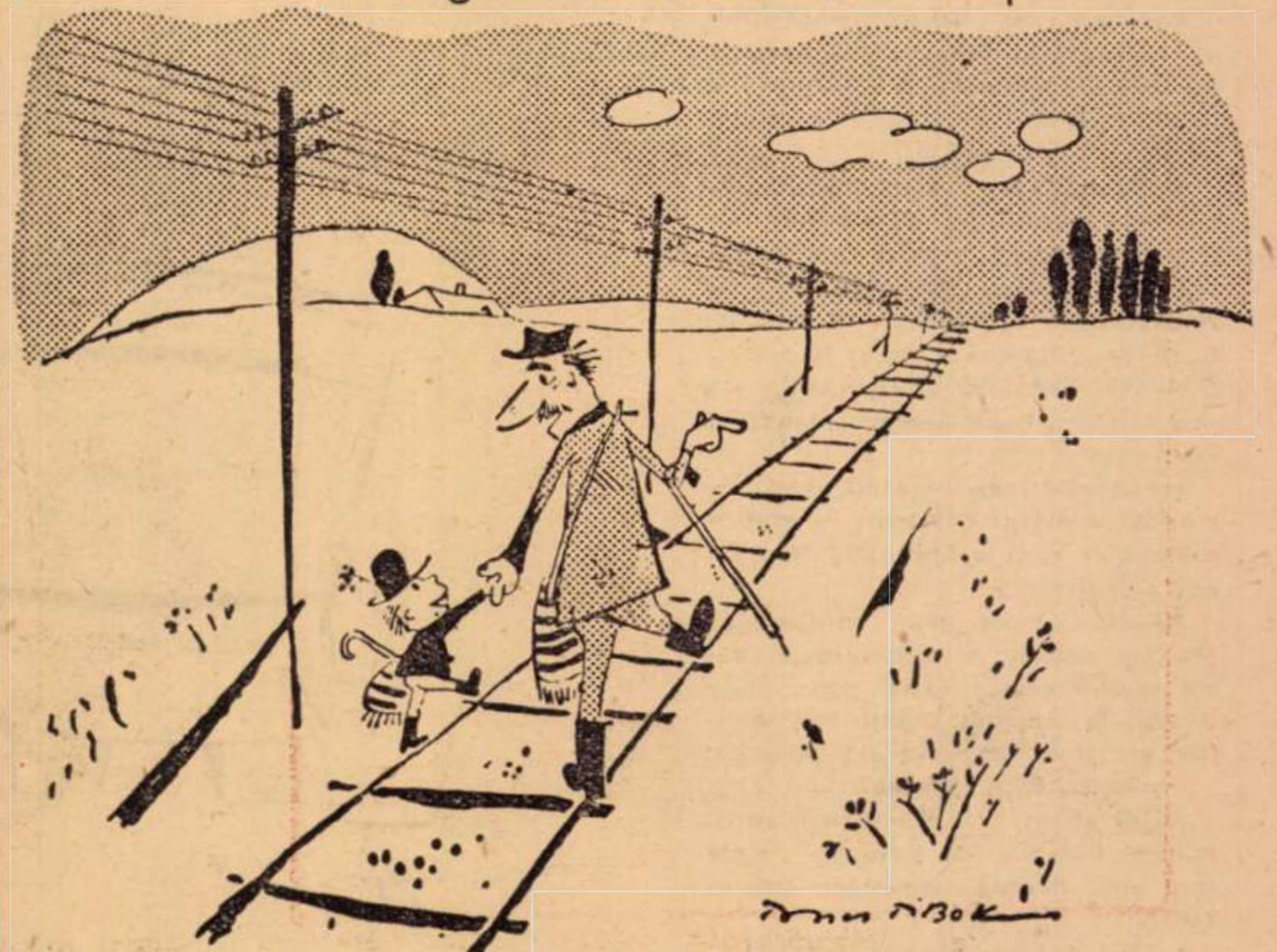
Elégedett voltam. Ime, jót tettem egy vadidegennel, aki unokáinak is mesélni fogja, hogy mily rendes, udvarias emberrel hozta össze a sors egy taxiállomáson.

És akkor, amikor a sofőr gázt adott és a taxi nekilódult, tisztán és világosan hallottam, hogy az utas ezt mondja:

— Ő volt itt előbb és hagyja, hogy én vigyem el a kocsit. A hülye!

Vajda Albert

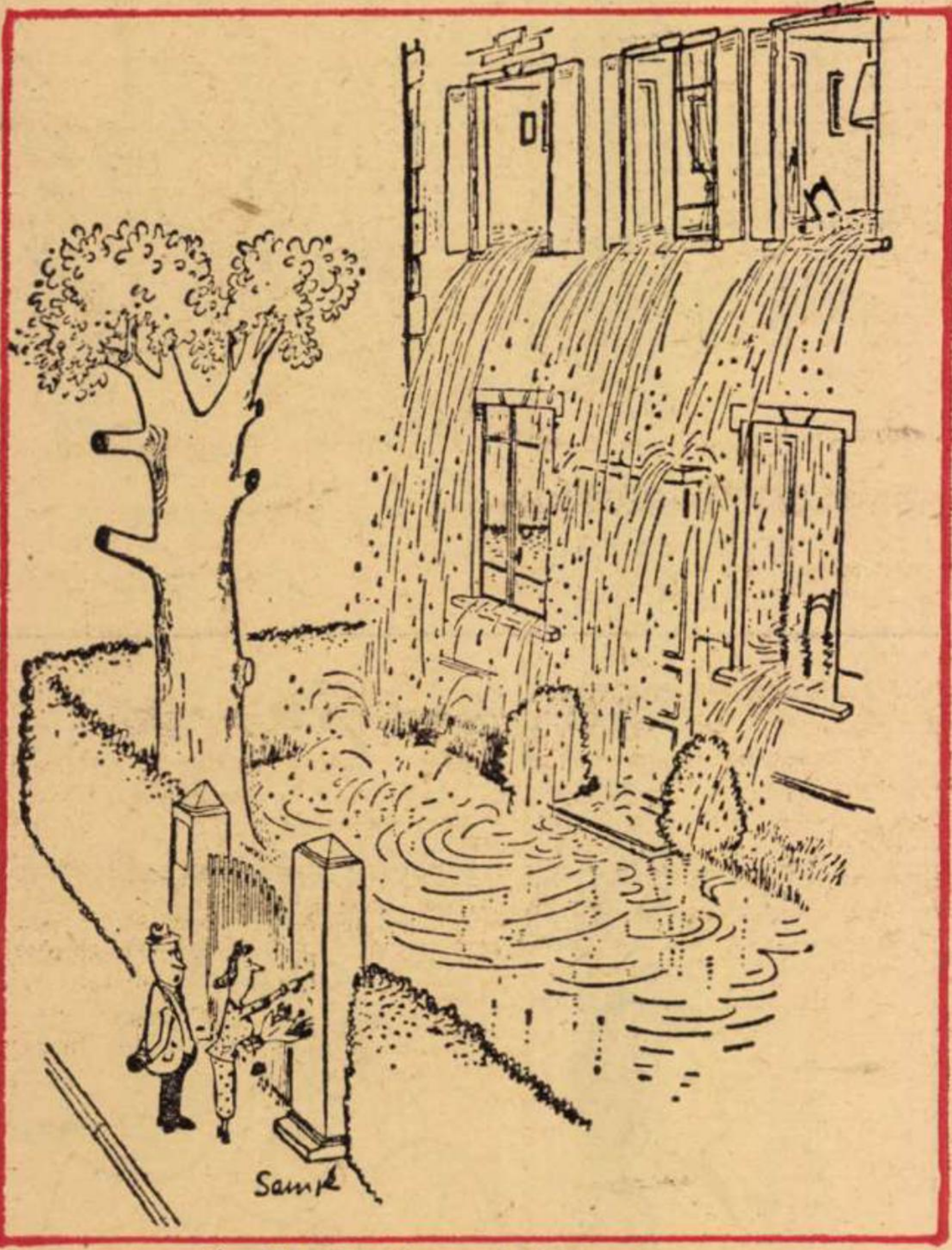
Forgalmi korlátozások idején

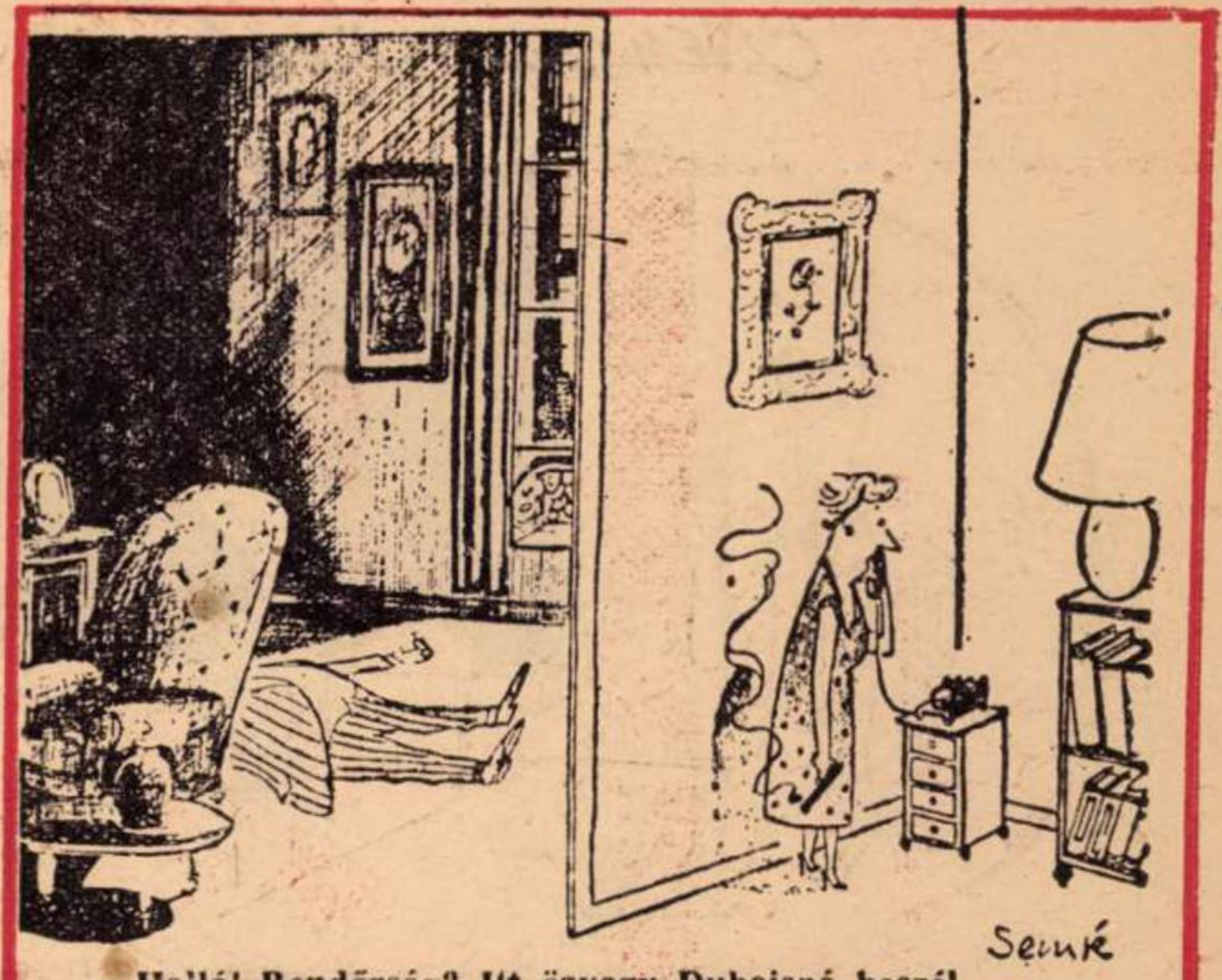
— Édesapám, messze van még Pest?...
— A fenét! Ha itt megyünk a vasúton, — három nap..

ICI PARIS

Ezeket a vidám rajzokat az „Ici Paris" című francia vicclapból válogattuk ki. Ezúttal három jeles francia művészt mutatunk be olvasóinknak, nevük: Bellus, Peynet és Sempé. A rovatot folytatni fogjuk, hogy olvasóinkat megtanítsuk a világ minden nyelvén — nevetni.

Úgylátszik, nincsenek itthon...

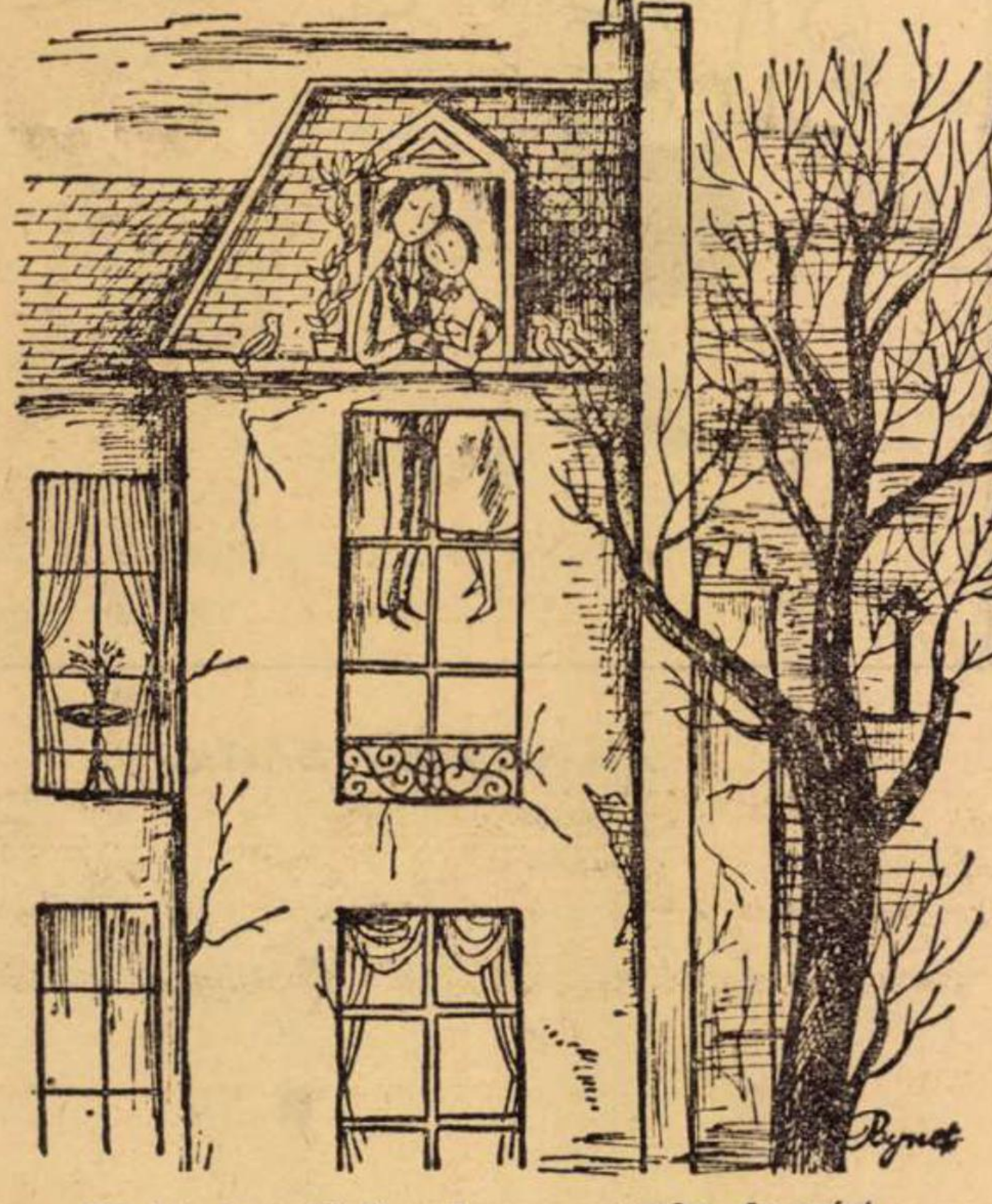
— Halló! Rendőrség? Itt özvegy Duboisné beszél...

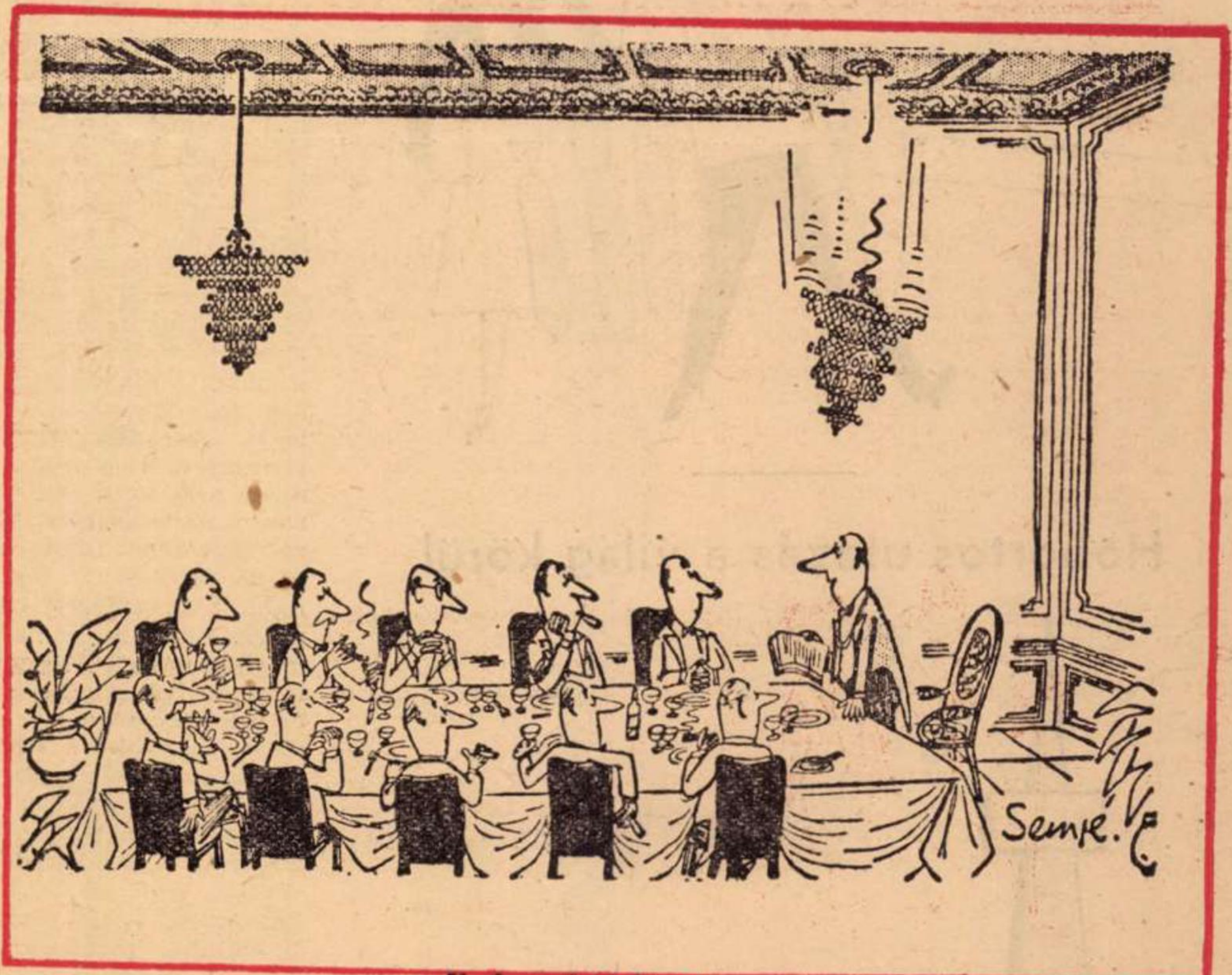
— Egész idő alatt esett az eső ...

— Kisebb szeletet csapjon!... Kiömlik a mártás...

— Túl kicsinek tűnik nekem ez a szoba, de azért...

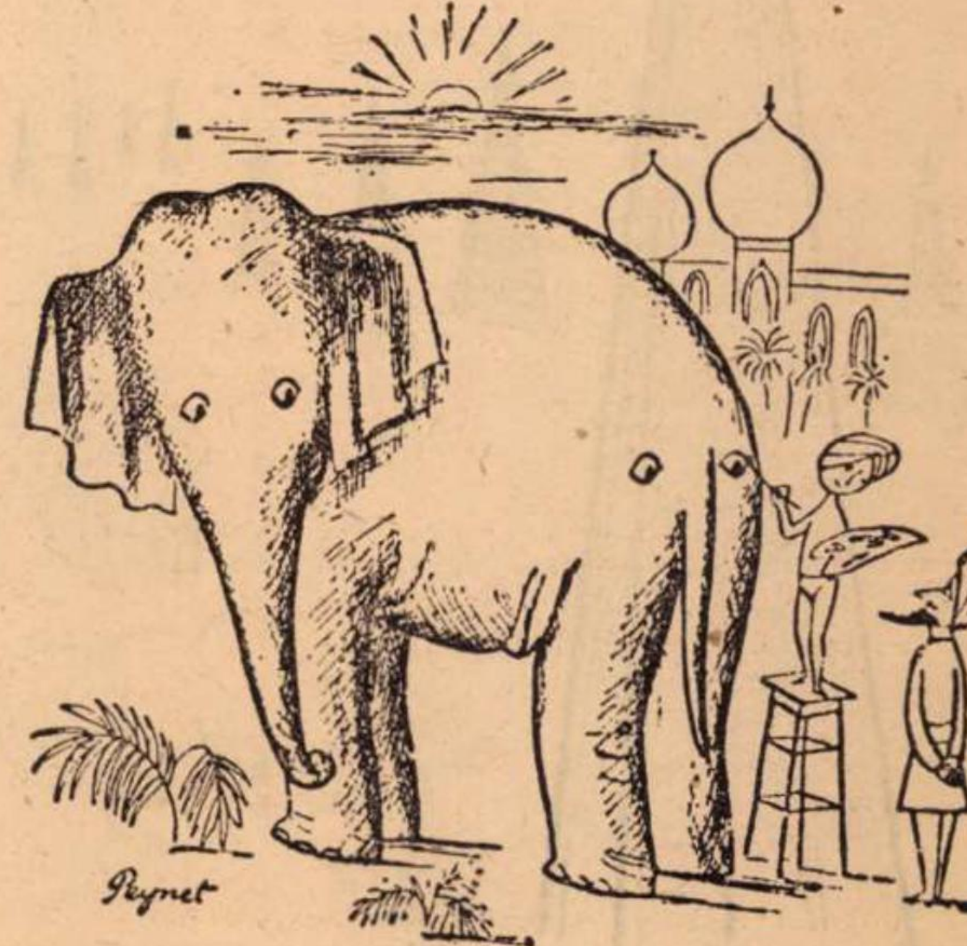
— Uraim, rövid leszek.

— Ez egy hátborzongató regény... Ha éjjel félni fog, egy pillanatra se habozzék, hívjon engem...

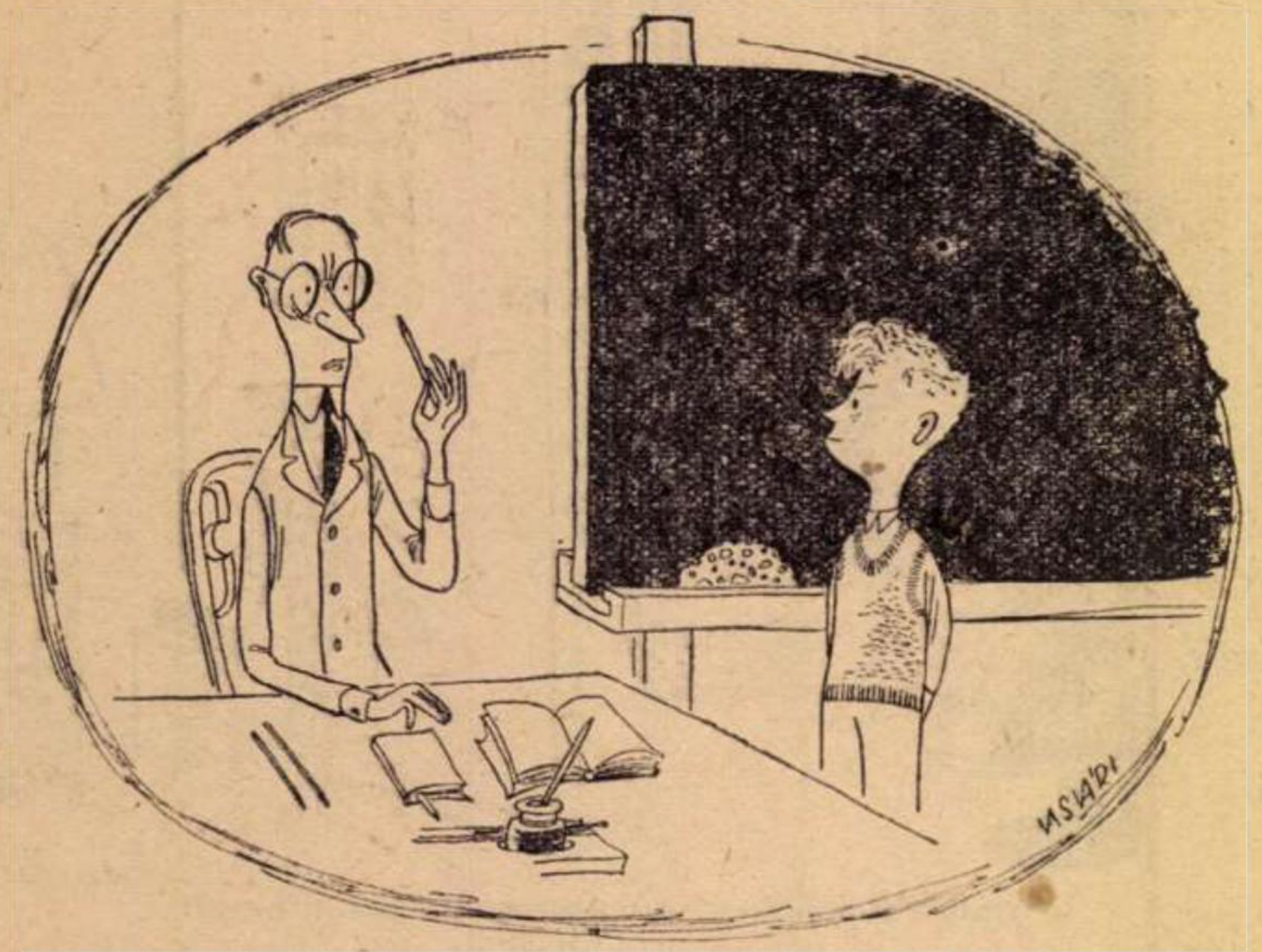

— Látod, most megtaláltuk a ritmust!... Sokkal jobban megy, mint a tavalyi július 14-én!

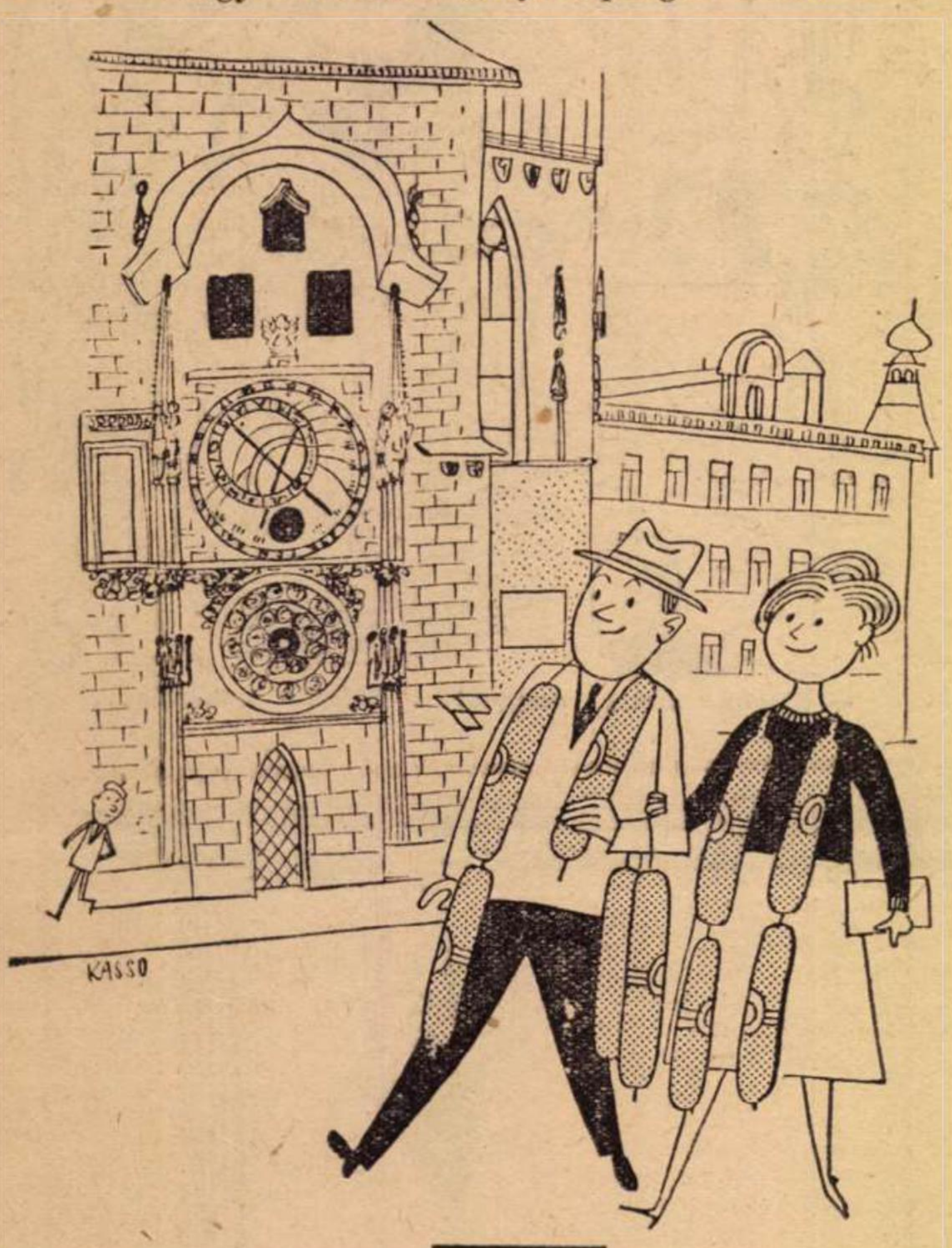
— Szegényke annyira unatkozik egyedül...

„Nem olyan könnyű”

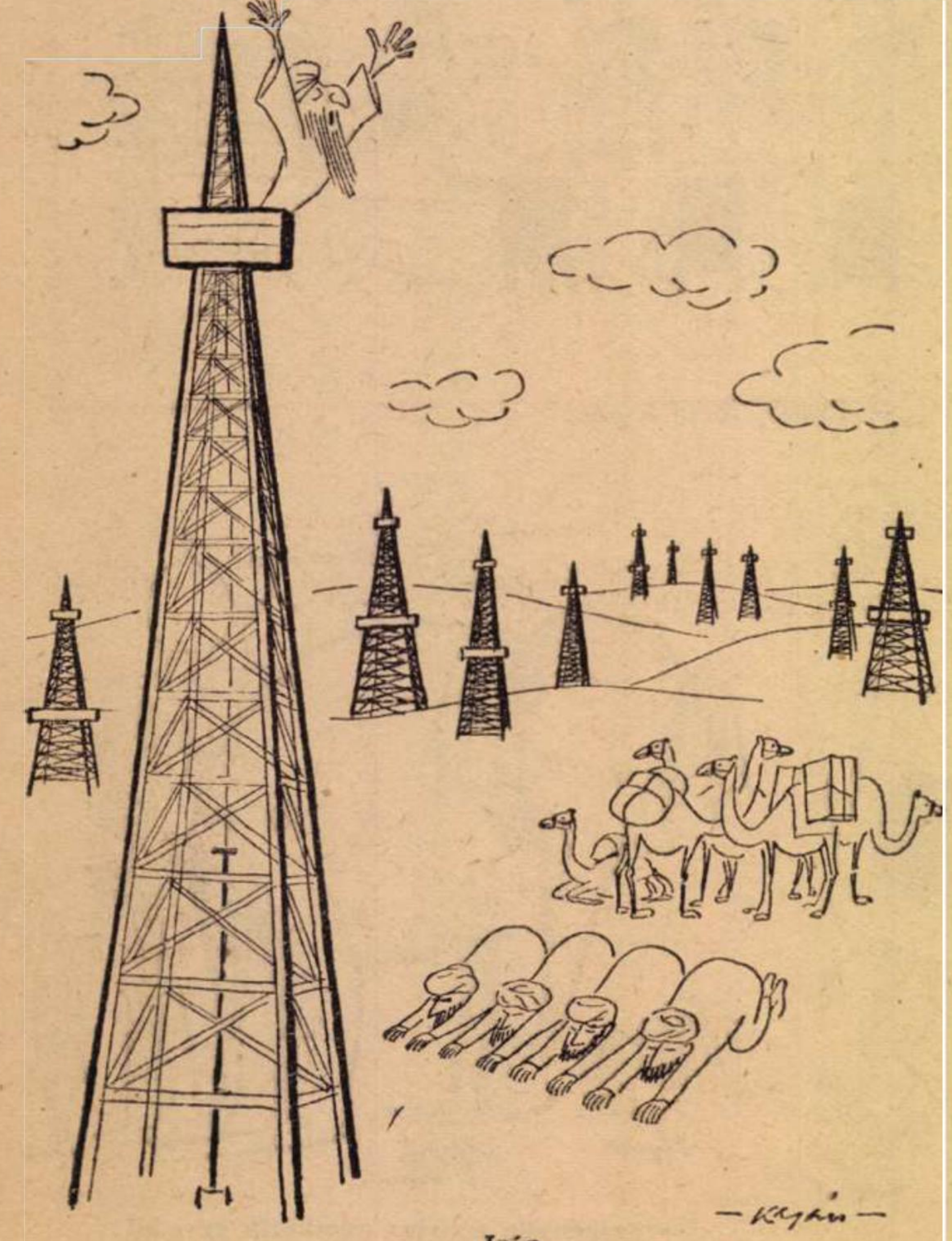

Tanító: Végy példát, mondjuk a ... különben várj, az nem jó ...

Magyar túristák sétája a prágai utcán

Hóbortos utazás a világ körül

Irán

(Kaján Tibor rajza.)

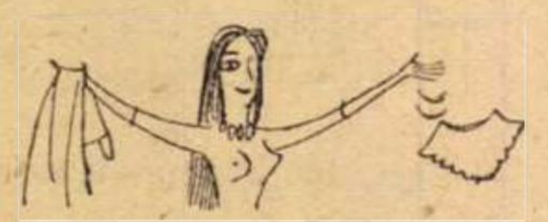
Külföldi szemle

Pisztoly helyett nyíl

Érthető feltűnést keltett Amerikában bűnöző- és áldozat-körökben egyaránt az az újtípusú orvtámadás, amelyet ismeretlen tettes egy Losangeles-i kereskedő, William Allen ellen követett el. A szerencsétlen boltost nyíllal sebesítette meg támadója, még hozzá eléggé súlyosan. Egyes bűnügyi szemleírók kiemelik ennek a jelenségnek érdekes és jellemző voltát. Bizonyára nem véletlen, hogy éppen az atomkorszakban undorodott meg egy finomlelkű gengszter a modern kor pusztító eszközeitől, s menekült a múltba Tell Vilmos, Robin Hood és Dzsingisz kán emberséges harci hagyományaihoz. Maga a Losangeles-i boltos úgy nyilatkozott különben, hogy szívesebben viselne el egy könnyű pisztolysebesülést, mint azt a súlyos sebet, amelyet a nyílvessző ejtett rajta.

Zsa Zsa Gabor élete

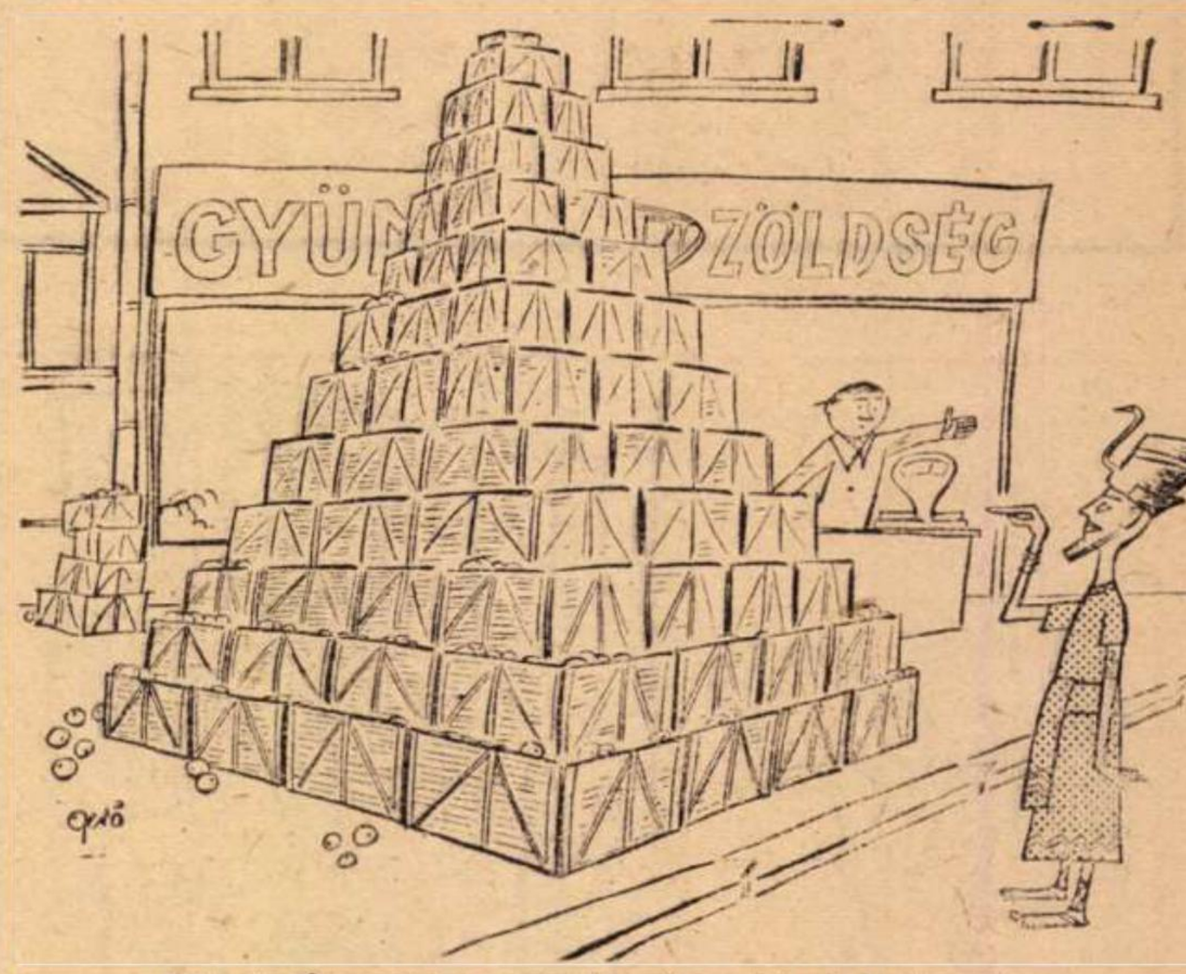
Amennyiben valakinek kedve van hozzá, büszke lehet arra, hogy a nemzetközi pletyka és filmreklám egyik leghírhedtebb alakja a magyar származású Gábor Zsazsa avagy világhírnevén: Zsa Zsa Gabor. Éjszakai botrányok, válóperek főszereplője a csinos hölgy, más főszerepek híján. Jelenleg valamelyik délamerikai lokálban vetkőző mutatványt (strip-tease act) végez. A „Daily Mail” szerint Zsa Zsa felkérte Anita Loost, a „Szőkék előnyben” című ismert ponyvaregény szerzőnőjét, hogy írja meg élete regényét. Anita hajlandónak mutatkozott a nagyszabású irodalmi vállalkozásra, de sajnos, teljesíthetetlen feltételt szabott: Zsa Zsa Gabor legyen őszinte! A szép Zsa Zsa egyszer már megíratta az életrajzát, amint az több amerikai és angol lapban olvasható is volt. Ezt az életrajzot egy kis éberséggel minden személyzeti osztály gyanúsnak találta volna. Zsa Zsa megírta ugyanis, hogy atyja mulatós kedvű gazdag földbirtokos és huszárezredes volt. Aki viszont annakidején csak egyszer vásárolt hamis ékszert a Gábor-üzletben, az nyilván emlékszik rá, hogy a pult mögötti tulajdonos nem huszárezredesi uniformisban verte el ősi birtokát két kiszolgálás között. Azt is „megtudhattuk” az életrajzból, hogy Bernard Shaw egyszer megfogta Zsa Zsa bokáját. Ez már több mint hazugság, ez szemtelenség.

A telefonközpont aranykönyve

A görög postaügyi miniszter gyönyörű könyvet kapott ajándékba az athéni távbeszélő központ telefonos kisasszonyaitól. Az arannyal díszített bőrkötésű könyvben finom merített papíron ABC-sorrendbe szedve található mindaz a szidalom, káromkodás, átkozódás, amelyet a telefonálni óhajtó felek az elmúlt esztendő alatt elmondtak. Az aranykönyv nem kevesebb, mint tízezer szitkot tartalmaz, s a görög nyelv meglepő gazdagságát bizonyítja. A könyv elkészítésében tizenhat éven aluliak nem vettek részt.

Szép Budapestünk...

Fáraó: Én ennél nagyobb piramist építettem!
Közért: De nem a Körúton!

(Gerő Sándor rajza.)

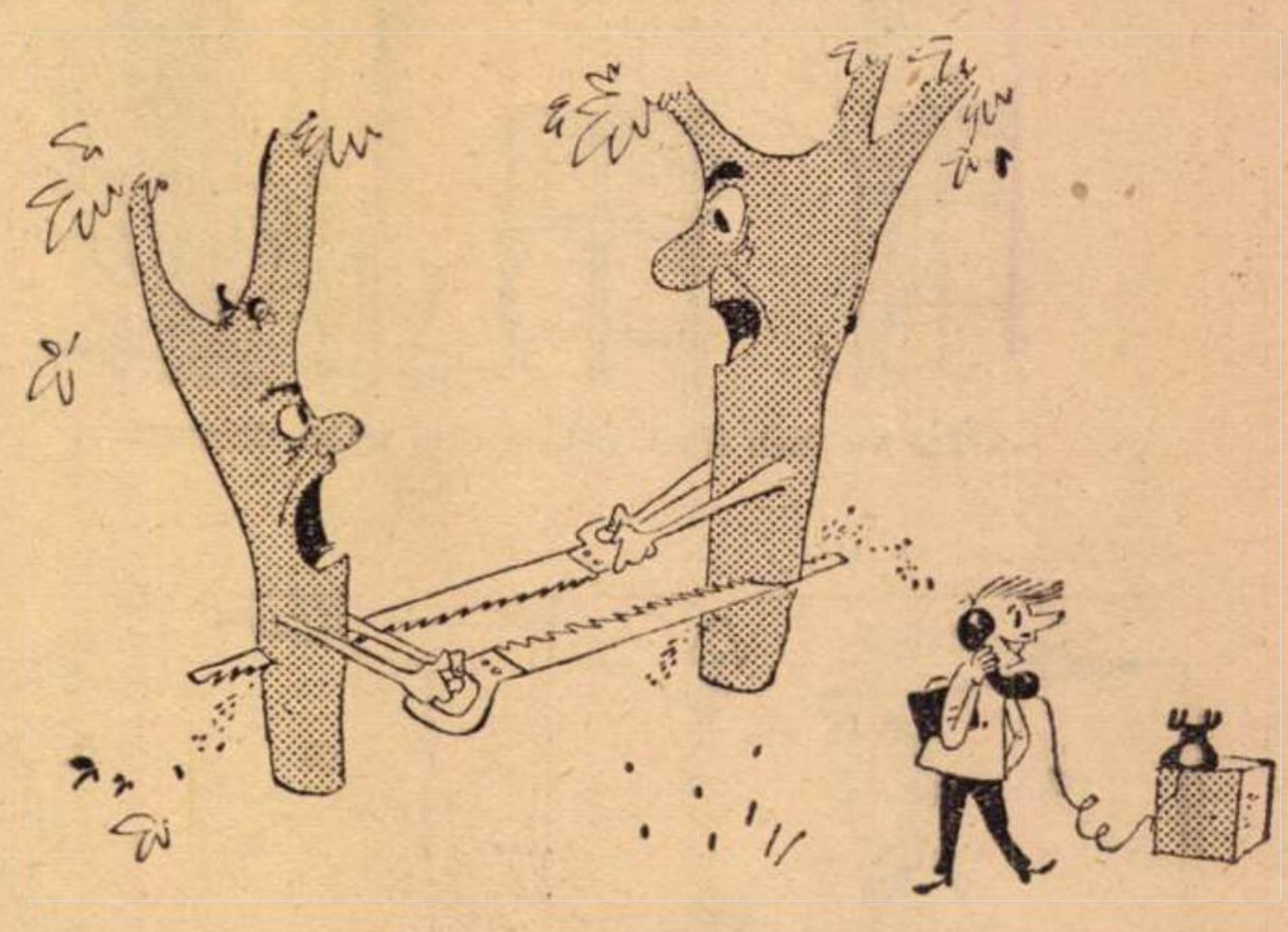
Női dolgok

— Levághatod nyugodtan ... Ugyis visszajön ...

(Vasvári Anna rajza.)

Ravasz bűtoktata

— Már fűrészelik egymást ... Küldhetik a teherautót!

Kulturfront

A bizalmi

(Kongresszus utáni novella)

A koncert csak fél kilenckor kezdődött, de ő már este hétkor benézett a hangversenyterembe. A teremben teljes sötétség volt, de az ő gyakorlott szemét nem lehetett becsapni. Behajolt a nagydob mögé. Ott ült Hering Ádám a piku'ás és lopta a hangjegyeket a Mozart partitúrából

— Szervusz Ádám — mondta ő szárazon.

— Az istenért, Vilmos, úgye nem jelentesz fel?

— Bizalmi vagyok, kötelességem. A kollektíva elé viszem az ügyet.

— Ne Vilmos, csak ezt ne —, könyörgött hamuszín arccal Hering Ádám. — Gondolj közös ifjúságunkra. Együtt fogdostuk az első hamis-hangokat a Nagyerdőn. Te is voltál második pozaunos, te is velünk együtt fújtad, amíg ki nem tüntettek.

— Ma sem flancolok — mondta közömbösen Vi'mos, és végignézett zöldülő frakkján.

— Nem érted, te állat, hogy oratóriumra kellett? Ettől a vacak fizetéstől egy nyavalyás triola se jut az eszembe. Ezért lopok az állam Mozart-jából... ezért.

— Nem sérthetsz meg —, mondta Vilmos —, de holnap a zenekar elé viszem az ügyet.

Éjjel rosszul aludt. Már két éve csak a régi bőgőtokban tudott aludni, nyakatekert pózban, térde alatt repedt jénai tállal. Másnap megtartotta az ülést. — Dallamtolvajnak nincs he'ye a zenekarban —, mondta hidegen. Hering Ádám zavartan álldogált a pellengérré áta'akított cimba'-mon. A protézisével valami baj vo!t, s ezért a távolabb ü'ők azt hitték, fesztelenül moso'yog. De a mellette álló fagottos észrevette, hogy ijedtében berezelt.

A gyű'és után Vilmos hazament. Másnap tudta meg, hogy Hering Ádám öngyilkos lett. Lenyelte a „mundstücköt".

Vilmos rögtön két heti szabadságot kért. Ez idő alatt erősen lefogyott, régi korálokat dúdolt és egyszer a feleségét is megszólította. Ezután elment a koncertterembe. Este hét óra volt. Minden úgy volt, mint azelőtt. Még az egérpiszkot se söpörte el a szél a karmesteri pulpitus elől. Behajolt a nagydob mögé. Jól sejtette. A fagottos másolta a Wagner partitúrát.

— Jelents fel, jelents fel — sikította eszelősen.

— Jelentsen fel a fene — legyintett Vi'mos. — Miattam már Szerdahelyitől is lophattok.

Aznap éjjel először aludt ismét ágyában. Álmában egy bölcsődalt dúdolt. Az ócska bőgőtokot eladták egy ószeresnek.

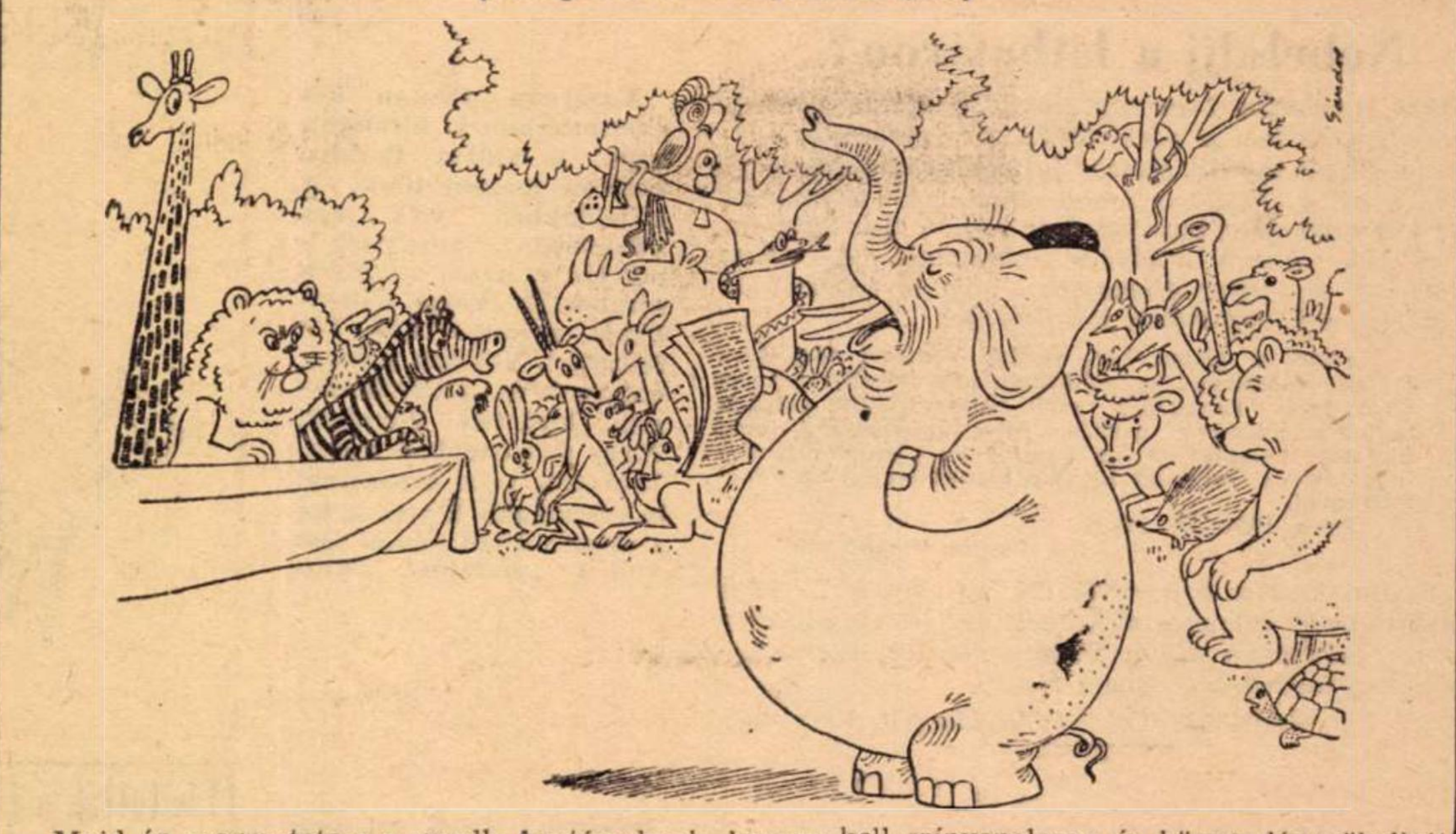
Kalocsa, 1954 (már!)

Déry Tibor után — szabadon és szeretettel

ROZSOS ISTVÁN

Vita az erdőben

(Allegória a könnyű műfajról)

— Majd én megmutatom a gazella kartársaknak, hogyan kell színvonalasan és könnyedén szökellni!

(Sándor Károly rajza.)

Ez a szimpatikus úr...

...R. M. Josohadisurjo, aki azért repült Budapestre Indonéziából, hogy magyar filmeket vásároljon...

(Sándor Károly rajza.)

Kalandok a Kék bálvánnyal

Huszonöt évvel ezelőtt mutatták be az első magyar hangosfilmet, a Kék bálványt. Egy akkoriban megjelent kis regényemből készült.

Megvették a témát és — legalább is eleinte — bevontak abba a csodálatos zűrzavarba, ami egy film megszületéséhez szükséges. Itt van mindjárt a szereplők kérdése. Budapest tele volt remek színésznőkkel. De a filmesek már akkoriban is agyafúrt emberek voltak, mi sem volt nekik természetesebb, mint az, hogy az összes lapokban hirdetés jelenjék meg: „Az első magyar hangosfilm női főszerepére szép és tehetséges fiatal nő kerestetik" — már tudniillik a közönség köréből. Ma sem tudom, miért.

Az aztán nevezetes délelőtt volt. A Rákóczi úton, valami filmklub helyiségében, az első emeleti nagyteremben ültünk mi, a zsüri, egy hosszú asztal mellett. A ház kapualja, lépcsője, a klub előszobája, hallja, a szomszéd szobák: tele nővel. Ha ma citromot osztogatnának a nagy Közértben, nem ál'na sorba annyi nő. És micsoda nők voltak köztük, te jóságos Természet! Ritkán felbukkanó csinosabbak mellett derék markotányosnő típusok, iskolából odaszökött rügyező arcú bakfisok mellett pajzánképű nagymamák, baritonhangú paszulykarók mellett selypítő vénkisasszonyok s némelyek még énekelni is kezdtek, mások meg táncolni, kivált a kövérebbek, hogy csak úgy rengett bele a parkett a teremben. Mind azt képzelték, hogy szépek, fiatalok és filmre termettek?

Titkos szavazással kellett dönteni felettük. Még ma is előttem van közülök soknak az arca, amint dühösen, gyanakodva néznek rám: ez az alak biztosan ellenem szavazott.

Ma, huszonöt év múltán be merem vallani, hogy: igen.

*

Egy délelőtt nagy volt az izgalom a filmgyárban. Akkor már régóta folytak a felvételek. De most egy olyan szereplőt vártak, aki vitathatatlanul a film legfőbb szereplője volt: a pénzembert. Schiffer Miksa, a Palatinus-házak dúsgazdag tulajdonosa adta a gyártóknak a filmhez a pénzt. Őt várták.

Az udvar közepén volt egy vászonponyvával fedett kis nyitott szaletli. Nem tudom, az ő tiszteletére készült-e, vagy amúgy is ott volt.

Hirtelen hatalmas zápor kerekedett. De mire Schiffer megérkezett, az eső elállt. A szalétli körül ott volt az egész stáb, a főszereplők, minden fontos ember. Ünnepélyes fogadtatás, őt a szalétliba vezették. Bizonyára nyomban felhangzik az ünnepi beszéd. Ott állt a szalétli közepén. És ekkor, egy perc múlva, kettészakadt a ponyvafedél odafent, a vászontetőn összegyűlt víz mind ráömlött a várvavárt ünnepeltre, szép új barna ruhájában olyan lett, mintha most halászták volna ki a Dunából.

Nem vagyok babonás, de ha én lettem volna a pénzember, ez után a baljós kis figyelmeztetés után egy vasat se adtam volna többet a filmre. De őt nem ábrándította ki az eset. (Meg is bánta.)

*

A premier ugyanott volt, ahol most a 25. évforduló ünnepe, az akkori Royal Apollóban. Felöltözött az ember szépen, mint egy színházi premierre.

Egyik emeleti páholyban ültem a családommal. Majd szünetben kinyomozom, mondtam, hogy lehet innen lejutni a színpadi részre.

Pergett, pergett a film. Egyre nagyobb szorongással néztem. Az volt az érzésem, nem úgy sikerült, ahogy — na szóval, nem mertünk egymásra nézni a feleségemmel.

Következett a szünet. Óvatosan kerülgettem az embereket, csak ismerőssel ne találkozzam. Nézelődtem erre-arra a hallban, folyosókon. A feleségem megkérdezte, mit keresek, talán a lejáratot a színpadra? Nagyon csendesen feleltem:

— Nem. Inkább a vészkijáratot.

Bónyi Adorján

Hollós Korvin Lajos:

TOLLVONÁSOK

Holtakról és élőkről

KRUDY GYULA

Ott jársz a téli, régi Tabán
olajmécs-fényű égi haván.
Emlékeznek az ó-borok Rád
s a turf, a velőscsont s a Poprád.

ADY ENDRE

Hadvezér, ki jól vigyáz a hadirendre:
a halottak élén halad Ady Endre.

JÓZSEF ATTILA

Kik sínre lökték, már hol vannak ők:
elnyomás, tőkés termelési krízis,
közönség-közöny, szerkesztők s a nők,
de legkivált a pszihoanalízis?

ILLYÉS GYULA

Dalod kopár honon zengett, —
látsz-e már a romon rendet?
Billeg még az asztalod, vagy
csizma van rajt?... Szóval: hogy vagy?

VERES PÉTER

Hajdanában őt kergették
meg a hekusok,
ma előle iszkolnak az
— eklektikusok.

TAMÁSI ÁRON

Ha elmerengtél, mondd meg, Ábel:
a rengetegnél jobb-e Bábel?

ZELK ZOLTÁN

Ifjúkorában jambust faragott
a békára, lepkére, kisbogárra,
megélemedvén végre eljutott
az emlősök s a trocheus fokára.

HEGEDÜS GÉZA

Kutathatod Grönlandon,
Jáván, vagy Mexikóban,
még nálunk is csupán egy
kétlábú lexikon van.

BERDA JÓZSEF

Ha nem létezenék hurka, kolbász
s egyéb hasonló bendő-töltő,
a Berda Jóska sem lett volna,
ily optimistán zengő költő.

Két művész a Budapesten szereplő Kínai Cirkuszból.

LIU TIN-TANG és JANG SA-TI, aki mindössze tíz éves.

A HUMOR KÖNYVÉBŐL

Anton Kuh bécsi humorista a súlyos pénzválság idején Bosel bankárhoz, az egyik nagy pénzintézet elnökéhez fordu't, akitől ezer schillinget kért kölcsön. A bankár azonban csak ötszázat adott neki.

A humorista szó nélkül elfogadta a pénzt, elköszönt, de az ajtónál megfordult:

— Elnök úr, most én tartozom magának 500 schillinggel, vagy maga nekem?

*

Heine jelen vo't egy párizsi társaságban, ahol vendégül látták Rotschild bárót is. A társaság tagjai felemelkedtek he'yükről és mé'y meghajlással üdvözölték a pénzarisztokrácia koronázatlan fejedelmét, várva, hogy kit fog majd megszólítani.

Egy barátja Heine fülébe súgta:

— Íme, az aranyborjú imádása...

— Hm, aranyborjú? — adta vissza a költő. — A báró úr már nem olyan fiatal...,

Szűk keresztmetszetek a Zeneakadémián

Egy ember, akinek sikerült jegyet szereznie a Vlaszenkó-koncertre

Egy ember, akinek sikerült a Vlaszenkó-koncert szünetében szereznie a büfében egy pohár mandarin-izű szörpöt.

Le a bürokráciával!

Nóbel-díj a láthatáron?

1956. augusztus 1-én egy csomó hivatalos okmány kíséretében kértem a pécsi SZTK alközpontjától rokkantsági díjam megállapítását és folyósítását. Röviddel ezután a pécsi alközpont újabb okmányok beküldését kérte tőlem pótlólag, amelyeket én rögtön el is küldtem és vártam ügyem végleges elintézését. A válasz H—282/956. sz. átirat formájában meg is érkezett és szó szerint a következőket tartalmazza:

„Harcos József hiv. segéd, Vémend 485. hsz. iratait csatoltan visszaküldjük és értesitjük, hogy **szülési segélyt** csak akkor tudunk folyósítani, ha irataihoz mellékel még szabályszerű munkáltatói igazolványt 6, vagy 9 havi munkaviszony igazolásáról, valamint községi bizonyítványt az eltartottságról.

Pécs, 1956. IX. 26.

Csorba előadó sk."

Ezúttal közlöm a pécsi SZTK illetékeseivel, hogy még biztatásuk ellenére sincsenek szülési szándékaim, viszont rokkantsági díjam megállapítására, illetve folyósítására továbbra is igényt tartok.

HARCOS JÓZSEF, irodasegéd, Vémend

Kinek mi jár?

Az Építésügyi Minisztérium alá tartozó vasfeldolgozó üzemek dolgozói már régóta ádáz küzdelmet vivnak az illetékesekkel, hogy szüntessék meg a szociális juttatások körüli visszásságokat.

Mert ilyenek is vannak.

Kovácsainknak és segédeiknek például az előírás szerint jár: kétrészes mun-

karuha, bőrkötény, lábszárvédő és tenyérvédő. Ezzel szemben azok a kovácsok, akik a Kohó- és Gépipari Minisztérium szerencsésebb csillagzata alatt dolgoznak, mindezeken kívül bakancsot és flanellinget is kapnak. A KGM-vállalatok dolgozói általában sokkal jobban vannak ellátva, mint a mi, ugyanazt a munkát végző dolgozóink.

Addig, amíg az ő villanyszerelőik részére munkaruhát, gumitalpú bakancsot, esőköpenyt, gumikesztyűt és télen vattaruhát ír elő a rendelet, a mi mostohagyerekként kezelt villanyszerelőinknek csak bőrkötény, gumikesztyű, gumicsizma, vagy gumitalpú bakancs jár, szó sincs munkaruháról, esőköpenyről és vattaruháról.

Végül a KGM-üzemek kapusának típusruha, téli és nyári sapka, esőköpeny, bunda, halinacsizma a járandósága, a mi üzemeink kapusai — akár tél van, akár nyár — összesen egy nyári sapkát kapnak.

A fürdőkezelőtől a hegesztő-, fúrós- és fűrészgépmunkáson keresztül a gépkocsivezetőig sorolhatnám, mindenütt eltérés van a KGM és a mi dolgozóink ellátásában, sajnos, a mi kárunkra.

Számtalanszor felhívtuk már a szakszervezet és egyéb illetékes helyek figyelmét erre a hibára, amely állandó vitatéma dolgozóink körében.

Tisztázni kellene végre egyszer és mindenkorra: mi illeti meg a különböző vállalatoknál, az ugyanazon munkakört betöltő dolgozókat.

Annak sem ártana egyszer utánanézni: mi illeti meg azokat, akik nem veszik figyelembe, nem orvosolják a dolgozók jogos panaszait.

Sebestyén Pál

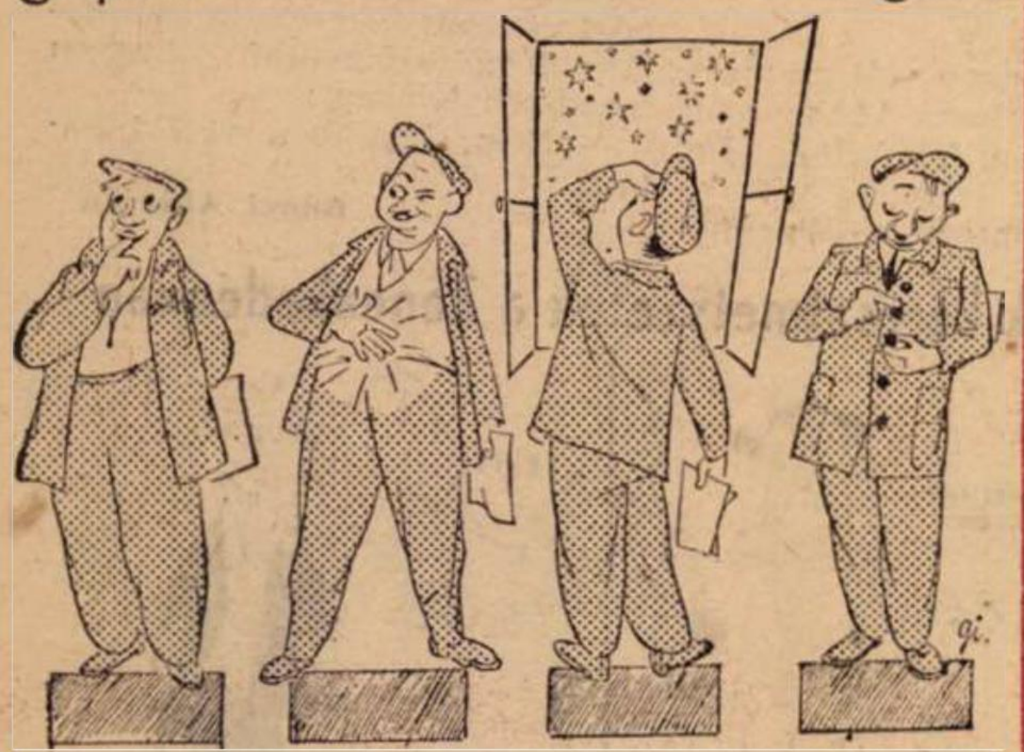
ÉM. Fűtőberendezési V.
Bp., X., Hölgy u. 3.

Defektes Kémény

A januári földrengés következtében kéményünk valahol a földszint és a padlás között defektet kapott. Emiatt akár a földszinten, akár az emeletek egyikén befűt valaki, a kéményhez tartozó valamennyi lakás pillanatok alatt tele lesz füsttel. Kora tavaszi panaszunkra a házkezelőség azt a választ adta, hogy ha majd „jobb időjárás lesz", megcsinálják. De hiába volt tavasz és nyár, hiába volt a sok jó idő, a mi defektes kéményünk az V. kerületi IKV jóvoltából még mindig befelé füstölög.

Jánosi Sándor
Budapest., V., Aranykéz u. 6.

Hogyan számítják ki egyes gépállomásokon a rezsiköltséget?

...de aki nem ilyen alapos, az találomra beír a számlába egy számot.

„Sovány" zsemlye

Vasárnap délután két gyermekemmel kirándultunk a Vidám Parkba. Estefelé megéheztünk. A közelünkben volt egy „Tejcsárda", amelynek a pultján mutatós zsemlyék sorakoztak „Vajas, téliszalámis zsemlye 1,80 Ft" felirattal. Vettünk néhány vajasnak és téliszalámisnak hirdetett zsemlyét. Nagy volt azonban a csalódásunk, mert a papírnál is vékonyabb két szeletke szalámin kívül semmi sem volt a „mutatós" zsem-

lyékben! Csak azt tudnám, honnan veszi a vendéglátóipar azokat a művészeket, akik ilyen hajszálvékony szalámiszeleteket tudnak előállítani! Bizonyára hivatásos bűvészeket alkalmaz. Ez annál is inkább feltehető, mert a feltüntetett vajból sem találtunk a zsemlyékben egy szikrányit sem.

Ezenkívül persze az is lehetséges, hogy a Vendéglátóipari Vállalat kissé helytelenül értelmezi az anyaggal való takarékosságot...

Puskás Sándorné
Bp., VII., Munkás u. 6.

Bürokrácia — helyben

A Győri Járási Tanács egészségügyi csoportja, amely az első emeleten ügyködik, a következőképpen levelez a Járási Tanács oktatási osztálya gyámügyi előadójával, aki a második emeleten gyámkodik: A levelet az első emeletről felviszik a másodikra és átadják az oktatási osztály mellett működő postázónak. A postázó beírja a postakönyvbe és elküldi a postára. Itt a többi levéltársaival együtt osztályozzák és másnap visszaküldik a Járási Tanács postázójába, ahonnan elhozzák. A postázó újfent iktatja, utána átküldi a szomszéd szobában levő címzettnek.

Nem lehetne ennél rövidebben?

Szalay Józsefné
okt. oszt. gazd. előadó, Győr

Harc egy mellékhelyiségért

Egyszobás lakásomban nincs mellékhelyiség. A folyosón van egy, amit senki sem használ az eredeti célra. Egyik lakótársam ugyanis egyszerűen elfoglalta. Azóta lomtárnak használja, mert az ő háromszobás lakásában van mellékhelyiség.

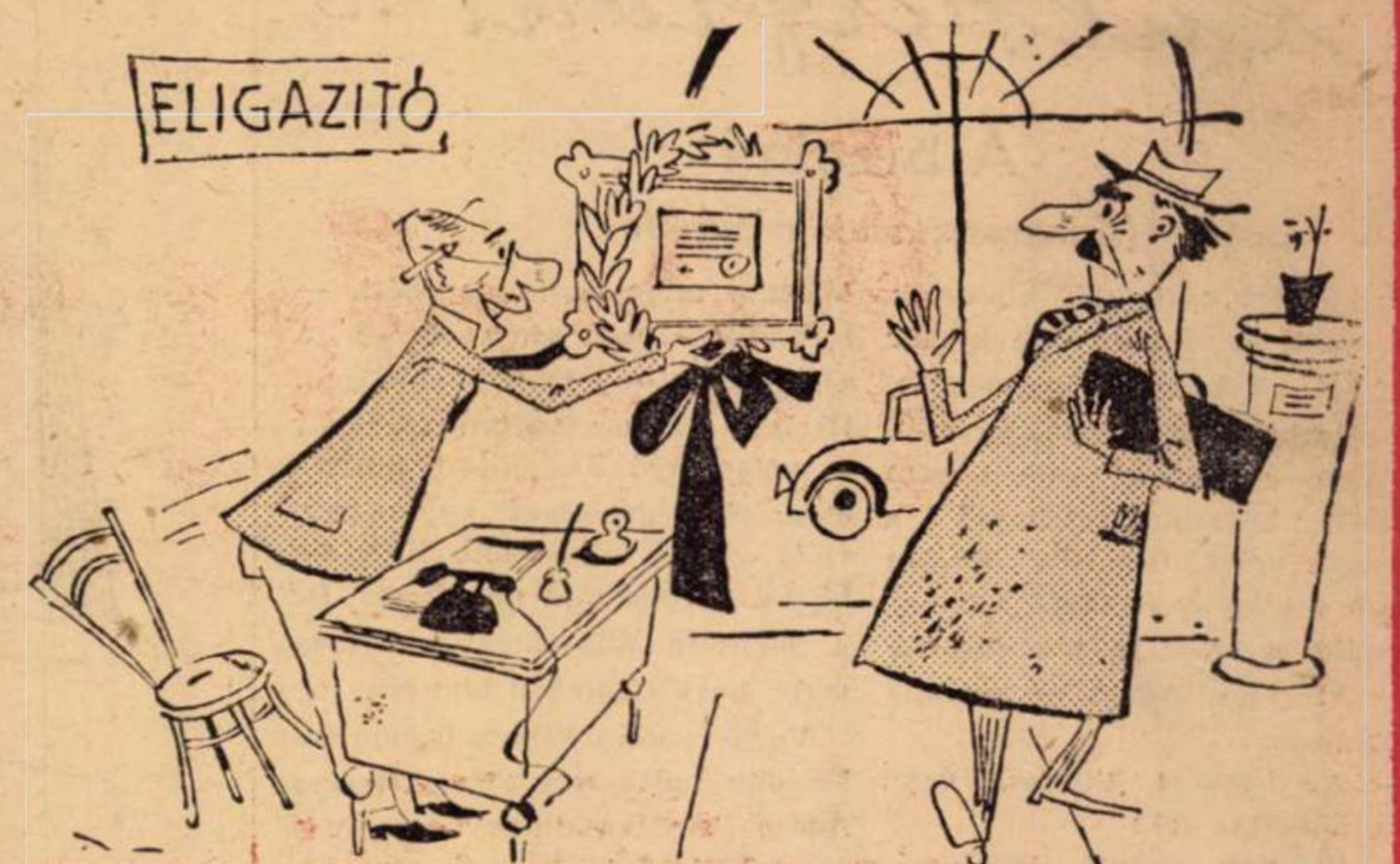
A Tanács még 1954-ben határozatot hozott. Eszerint nekem kellett volna megkapnom a helyiséget. Nem kaptam.

Három éve folyik a küzdelem. Hiába. A Tanács, az IKV azt mondja: nekem jár. A helyiségbitorló azt mondja: nem adom. És nem adja.

Segíts, kedves Ludas! Kérd meg a Tanácsot, szerezzen sürgősen érvényt saját döntésének. Nekem legalábbis nagyon sürgős lenne!

Jankó Jánosné
Bp. XII., Művész út 4.

ITT MÁR MEGSZŰNT A KAPUCÉDULA

— Tessék eltenni örök emlékül, mert ez az utolsó...

Fásították a járdánkat

A Csalán utcában, ahol lakom, csak az egyik oldalon vannak házak. A másik oldalon rét van, ahol a természet egyénileg termel dudvát és gyomot, — igen szép eredménnyel. Utcánkhoz tartozik még egy keskeny járda, amely a házak kertjei előtt húzódik.

Nemrégiben fásították az utcánkat. Mintegy tizenöt méterenként elültettek egy-egy szép karcsú nyárfacsemetét a keskeny, alig másfél-két méteres járda közepére. Ma még lehet rajta járni, de ha a csemetékből fák lesznek, teljesen elfoglalják az amúgyis keskeny járdát.

Most, miközben a csemetéket kerülgetem, azon gondolkozom, hogy miért nem az utca másik oldalára, a rét szélére telepítették a fákat?

Azt hiszem, érdemel valamit a bölcs, aki kigondolta és „erdősítette" egyetlen járdánkat. Jutalmul kapjon öröklakást a mi utcánkban, hogy élete végéig gyönyörködhessen művében és kerülgethesse a nekünk annyi bosszúságot okozó fákat.

Sziklai László
II., Csalán u. 35 b.

Késik az elszámolás

Egyénileg dolgozó paraszt vagyok, ez évben beadtam a Heves megyei Magtermeltető és Vetőmagellátó Vállalat részére három mázsa 94 kilogramm szerződött angolperjét. A szerződés értelmében az ellenérték 70 százalékát az átadáskor, a többit pedig a mag csíraképességének megállapítása után kellene megkapni. Sajnos, már három hónap eltelt az átadás óta, de úgy látszik, a vállalat ez idő alatt még nem tudta megállapítani a mag csíraképességét.

Szeretnénk, ha a vállalat végre elszámolna velünk, mert nekünk is van állam iránti kötelezettségünk — amelyet az elszámolásból szeretnénk kiegyenlíteni — és különben is, ami jár, az jár.

Ludányi András
Lőrinci

Miért fizettem?

Szeptember 17-én bejelentettük az Elektromos Műveknek, hogy lakásunkban nem ég a villany. Délben kijöttek a szerelők és megnézték a biztosítékot. Majd, miután kiállították a 000086. sz. elismervényt 3,22 Ft kiküldetési díjról, közölték, hogy a biztosíték ki van égve —, hívjunk villanyszerelőt. Közismert, hogy kiégett biztosíték cseréje 30 másodpercnél több időt nem igényel, az Elektromos Művek szerelői mégis sötét lakásban hagytak egy hatvankét éves asszonyt egy négy éves gyermekkel.

Kérdéseim: miért jönnek ki, ha nem javítják meg a hibát? Ha nem csinálnak semmit, miért kell fizetni érte?

Halmai Antal
I., Attila körút 13.

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

Kedves Ludas! A „Remix" Vállalattól levelet kaptam, melyben értesítenek, hogy megafonjuk hangerejét a minimálisra csökkentik. Köszönjük a csendet!

Vendel László,
Bp., Körösi Cs. u. 22.

—::—

Tarr János (Szentes, Deák F. u. 123.) a kétheti felmondási időre járó összeget a Szegedi Városi Tanácstól megkapta.

—::—

Sóki Antalné (Mezőtúr, Bajcsy Zs., u. 34.) elmaradt gyermektartási járadékát a MÁV kifizette.

—::—

Kásádi Sándorné (Nagyharsány) elmaradt mezőőri illetményét a községi tanács rendezte.

Alszik a „DEKOR"

Április elsejével önálló szövetkezet lettünk, ezért szükségünk volt új cégtáblákra. Meg is rendeltük a „DEKOR" Kirakatrendező és Reklámkivitelező KTSZ-nél (Bp., V., Géza u. 1.) Rendelésünkre válasz nem érkezett. Mivel sürgősen szükségünk lett volna a két darab cégtáblára, ezért újabb rendelést adtunk fel május 5-én. Erre azt a választ kaptuk, hogy mindent el fognak követni, hogy a táblákat mihamarabb megkaphassuk. Június 2-án az egyik tábla meg is érkezett, de a másik nem. Június 8-án megköszönve az elkészült táblát, kértük a másikat. Válasz nem jött. Július 7-én ajánlott levélben megkértük a DEKOR-t, hogy értesítsenek: le tudják-e szállítani a cégtáblát, mert ha nem, akkor máshol rendeljük meg. Július 17-én értesítést kaptunk, hogy a táblánk elkészült és rövidesen meg fogjuk kapni.

Ha a táblát azóta megkaptuk volna, ez a történet akkor is megérdemelné a halhatatlanságot. De nem kaptuk meg sem rövidesen, sem később. Így hát szerényen és indulatmentesen arra kérjük a DEKOR-t: szállítsák le mégis azt a cégtáblát!

JÓZAN JÁNOS FMSZ-elnök, Györköny

Így is lehet

Az idei cséplés után azonnal beadtam kenyérgabonából a beadnivalót. A csorvási Terményforgalmi Vállalat átvevője mázsálási jegyet adott. Ennek ellenére a vállalat adminisztrátora nem volt hajlandó kiállítani a vételijegyet, mert orosházi lakos vagyok és szerinte az orosházi Terményforgalmi köteles azt kiadni. Kénytelen voltam elutazni Orosházára, ahonnan visszaküldtek Csorvásra, mert mint mondták — ott vették át a gabonát.

Nem mentem vissza Csorvásra, hanem postán küldtem el a beadási könyvemet és a többi írásokat. Arra számítottam, majd csak elintéződik az ügy valahogyan, nem szaladgálok hiába, küldözgessék ők az iratokat, ne engem szalasztassanak ide-oda. Ismerve a bürokrácia útvesztőit, bevallom, azt hittem, hogy hónapokig nem lesz elintézve az ügyem.

Néhány nap múlva azonban kellemes meglepetés ért. Lakásomon felkeresett Lászlóffy elvtárs, a csorvási begyűjtési vezető és elhozta postán küldött iratokkal együtt a beadás megtörténtét igazoló vételijegyet. Így megkímélt engem az utazástól, nem estem ki egy napig a munkából és az orosházi városi begyűjtési hivatal nem kezel hátralékosként. Úgy látszik, vezető állásban is vannak olyanok, akik ellenségei a bürokráciának.

Horváth János,
Orosháza, Eszperanto u. 4.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő) **TÖNCZ TIBOR** (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk. VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII. ker. Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. **Előfizetés:** a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál. Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8,40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170

Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6 — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 414 000.**